

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

SJUNDE KAPITLET

Den för-pingstliga lärjungaskolan..... 1

FÖRSTA DELEN

Lärotiden 1

ANDRA DELEN

Utfödelsestiden 6

I. Skräckveckan 7

1. Stöten 7

2. Sållet 8

3. Sällfaran 9

Sällsvindeln 10

Sällsömnerna 11

4. De två händerna 11

II. Upprättelsens tid..... 13

III. Valets tid 16

TREDJE DELEN

Återblick och översikt 21

FJÄRDE DELEN

Den för-pingstliga lärjungaskolan och

Apostlagärningarnas omvändelser 32

I. Massomvändelser 32

II. Enskildas omvändelser 34

FEMTE DELEN

Självprovning 38

SJUNDE KAPITLET

Den för-pingstliga lärjungaskolan*

Denna skola ser vi hos de första lärjungarna. *Så* som mästaren fostrade dem, *så* fostrar han väsentligen alla sina lärjungar i alla tider. Därför ska man lägga märke till de grundväsentliga dragen i deras skola. Ty dem undslipper ingen lärjunge.

Vad är då detta grundväsentliga? Jo, det finner vi lätt, om vi ger akt på de skeden, som deras skola omfattar. Dessa skeden är först två stora huvudskeden: lärotiden och utfödelsestiden. Betrakta dem.

FÖRSTA DELEN

Lärotiden

”Fader, de ord som du har gett mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem” (Joh 17:8).

Lärjungarna kom till mästaren sådana de var. Varje människa får komma till Jesus *just sådan* hon är. Detta är en dyrbar sanning. Men den är bara halva sanningen. Den hela lyder så: ”Kom till Jesus sådan du är, men inte för att *förbli* sådan du är, utan för att bli en annan än du är, *bli lik honom.*” (Rom 8:29)

Att komma till Jesus sådan man är och hos honom alltjämt förbli sådan man är, det går an till en tid, men det är Judas-skolan.

Du får, o människa, komma till Jesus med hela ditt eländiga och förskräckliga syndaliv, men för att få ett nytt liv. Du får komma med ditt onda och hårda stenhjärta, men för att få ”ett annat, nytt och rent hjärta”. (Apg 15:9) Du kan mycket väl i årtal behålla ditt stenhjärta i Jesus skola, men då övergår det så småningom i Judas flinthjärta, inför vilket själve mästaren står vanmäktig. Så allvarlig är lärjungaskolan i alla tider.

Då lärjungarna kom till Jesus, skrämde han inte upp dem med en över dem svävande förskräcklig gudsvrede, som skulle vara en oöverstiglig mur mellan Gud och dem, ända till dess de fått den muren borttagen genom en utvärtes juridisk rättfärdiggörelse. Nej, inte ett ord om sådana saker. Tvärtom, så snart han fått lärjungeantalet fullt, håller han bergspredikan, och i den kallar han Gud sexton gånger för deras Fader. (Matt 5 – 7) Och denne deras ”himmelske Fader” målar han för dem under hela lärjungaskolan med de ljuvaste och starkaste färger. Så ska du då, o människa, i allt ditt elände dock aldrig släppa denna Jesus grundlära att du i Gud har en *Fader*, som är barmhärtig emot dig även *före* din rättfärdiggörelse, *före* din andra födelse.

Men hur kunde Jesus predika ett sådant fadersevangelium för lärjungarna och all världen och det *före* både långfredag, påskdag och

* Om den efter-pingstliga lärjungaskolan handlar större delen av kapitel 8.

pingstdag? Jo, han ställer både dem och hela världen på världs rättfärdiggörelsens vida och fasta grundval. Och den har, som vi vet, detta namn: **"Guds kärlek till världen, så att han utgav sin enfödde Son"**. (Joh 3:16)

Den heter även så: *"Gud tillräknar icke människorna deras synder"* (2 Kor 5:19); och även så: *"Guds fördrag med synden"* (Rom 3:25) o.s.v. Denna rättfärdiggörelse hade lärjungarna. Och det var den som mästaren sökte göra dem *medvetna* om, genom detta fadersevangelium som är evangelium för hela världen.

Men det var förvisso inte något saltlost fadersevangelium, som Kristus predikade. Det ser vi av bergspredikan. Ett enda bibehållet ont begär kastar människan ohjälpligen i evig eld (Matt 5:21–30). — Och helig fruktan för Gud inskärper han med ord så andediga och fasansfulla, att sådana aldrig förut och aldrig efteråt blivit uttalade på vår jord. *"Jag vill visa er vem ni ska frukta. Frukta honom som har makt att förgöra både själ och kropp i helvetet. Ja, jag säger er: Honom ska ni frukta."* (Luk 12:5; Matt 10:28; Ords 16:13–15). — Behåller du hand, fot eller öga, så kastas du till eldens helvete, där deras mask inte dör och elden inte släcks (Mark 9:43–48).

Kristus predikade bara en enda sak: det eviga evangeliet, bara en enda sak: den eviga rättfärdigheten, bara en enda sak: den eviga livsnåden, bara en enda sak: den evige anden. Förstabudsall och andrabudshel kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, det var innehållet i alla hans ord, såväl de milda som de skarpa. På "de tu buden" upphängde han både det gamla och det nya förbundet. På dem upphängde han de första lärjungarnas frälsning. På dem hänger alla lärjungars frälsning.

Och "de tu buden" predikade han aldrig som sinaibud, utan som sionsbud, aldrig som lag, utan som evangelium, som "Andens frälsande lag". Han erbjöd och gav "de tu buden" som frälsande livsgåva, livsnåd, till den som utgrenade ur djuret och ingrenade i honom: Kom till mig, lär av mig, förbli i mig, ty mig förutan kan ni inget göra; men den som förblir i mig, han bär mycken frukt. (Joh 15:4–5)

Så utsådde han världs rättfärdiggörelsens säd i deras hjärtan: "Du slipper att i egen kraft fullborda "de tu buden", Kristus fullbordade dem dig till godo, i honom står de dig till buds under namn av den utlovade anden, första- och andrabudsanden".

Kristus sådde endast ett korn, alltid samma korn: första- och andrabudskornet. Och det skapade i lärjungarna rotlivet till pingstlivet. Hela deras för-pingstliga liv var nämligen endast ett rotliv eller det andliga fosterlivet, havandeskapet. Så i alla tider. Lärjungen måste först gå i läroskolan och uppta andeordet, livsordet, i sig och genom det bli ande-fostret, rot-barnet, innan han kan födas till pingst-barn. — All frälsning, allt andligt liv i världen före pingst var endast rot-frälsning, rotliv. Ty på pingstdagen gavs den utlovade anden för första gången på vår jord.

I läroskolan föreligger alltid en stor fara. Och den är skökan. För henne varnade Kristus sina lärjungar *oavlåtligen*. Och henne avslöjade och bestraffade han inför dem ideligen och ibland med förfärande

skärpa, som t.ex. i de 8 veropen över henne (Matt 23). Ty hon hade fördärvat hela judafolket. Hon hade gjort detta folk till ”utvärtesjuden”, som Kristus beskriver så: ”*Utanpå ser ni ut att vara rättfärdiga, men inuti är ni fulla av hyckleri och ondska*” (Matt 23:28), och gjort det till ”bägaren och fatet” med ren utsida men med orent inre (v.25, 26). Hon hade nämligen klyvt Guds ord, klyvt bort ”de tu buden” från löftet, så att dessa bud, som är lagens ande, hjärta och liv, inte fick vara löftet. Därmed hade hon gjort sig ett ande- och budlöst löfte om Messias, som alltså blev en jordisk Messias, vilken framför allt skulle frälsa det judiska djuret från det romerska djuret och göra det förra till det världsbehärskande djuret, vilket alltså blev en världsbehärskande hornorm med himlen på jorden och jorden i himlen. Och lärjungarna var så påverkade av den allmänna skökobesmittelsen att den satt i dem ända fram på det 6:e berget, himmelfärdens berg, som vi snart får se.

Och vi har den kristna skökan. Den ande- och budlöse Messias, som den judiska skökan förberett och begärt — han kom. Den världsbehärskande hornormen blev en förfärande verklighet, ett fasansfullt världsfordärv under skenet av Kristi namn.

Och vi har särskilt i vårt land den efterlutherska skökan, som är dotter till den romerska, vilken i sin ordning är dotter till den judiska. Och hon är väl bevandrad i mors och mormors konst att klyva Guds ord. Hon klyver fräckt Jesu ord i lag och evangelium, som vi sett. ”De tu buden” får inte vara med i evangelium. Dem har hon bara på Sinai. Och så rider hon i väg på hädarekampen och håller högt den ande- och budlösa kalken med den ande- och budlösa nåden, den helt och hållet utvärtes rättfärdiggörelsen som *allena* frälsande *utanför* födelsen. Och så rider hon omkull och rider ihjäl och rider bort födelsen som *allena* frälsande. Så gjorde mormor på sin tid och på sitt sätt, och det ända därhän att Nikodemus, ”Israels lärare”, till Kristi stora förvåning inte kunde fatta födelsens frälsning (Joh 3:9, 10). Till den grad hade den där utvärtes-maran på utvärtes-kraken ridit bort invärtesfrälsningen för både lärare och åhörare.

O, ni Kristi lärjungar, ni oerfarna nybörjare, ni dyrbara lamm bland vargar, vilkas klor både för dem själva och för er till en tid är dolda under välmenande och nitälskande fåryta — er största fara är inte er synd, inte ert ännu så onda hjärta, för det vet mästaren råd, utan er största fara är den att ert hjärta genom ande- och budlös nåd kan övergå i ormen med skenet av Kristi namn. Och kommer ni en gång riktigt in i skökans nät, då vet mästaren inget råd med er. Ty då blir ni fångslade i en tjusande och förblindande andemakt, så att ni kan gå i döden på att det står rätt till.

Genom budlöst löfte dödade den judiska skökan Kristus för folket först *andligen* och som följd därav *lekamligen*. Och genom budlöst evangelium dödar den kristna skökan honom för folket först *andligen* och skulle som följd därav i varje tid döda honom även *lekamligen*, om han funnits till i den djupt beslöjade gestalt, i vilken han först uppträdde, och om de yttre förhållanden skulle vara desamma som då. Och genom detta andliga kristusmord och andliga lärjungamord, som försiggår i varje tid i skökokyrkan, förs människorna in under denna förfärande blodsdöm: ”*I henne fanns blod av profeter och heliga och alla som*

slaktats på jorden.” (Upp 18:24). Ty skökans ande är en dubbelande med dubbelskuld. Den är nämligen först och främst vilddjurets ande. Och all synd i världen, som är begången i den anden, har var och en begått som har den anden, som vi sett förut. Men hennes ande är även den *förklädde* vilddjursanden. Och all synd i världen, som är begången i denne ande, har var och en begått, som har den anden. Så är all blodsskuld på jorden, vilken nämns som höjdpunkten av all skuld, samlad i och över skökans ande. Hela denna förfärande flod av blod från världens begynnelse vältrar sig fram över skökans hela släkte ända in i evigheternas eld och rök. Så fruktansvärd, så fasansfull är skökans ande. Där ser du den innersta grunden till Jesus oavlåtliga varningar för henne och till hans förfärande verop över henne.

Och liksom den judiska skökan inte dödade Kristus av ren ondska, utan i förblindad välmening och i förblindat nit för Gud och själarnas frälsning, så dödar också den kristna skökan honom inte av ren ondska, utan i förblindad välmening och i förblindat nit för Gud och själarnas frälsning. Just denna förblindade, innerst första- och andrabudslösa, välmening och nitälskan är det skumrask, i vilket det största onda sker på vår jord. Det grumliga vatten i vilket Satan drar sina fetaste fiskar. Detta beaktas *alldeles* för litet i vår tid, som är så full av ”välmening och nit” men ofta så skramlande tom på förstabudsall och andrabudshel ande. Här rycks många lärjungar med i den grumliga och virvlande välmenningsfloden och försvinner däri.

Ja, just här: i skökoförfalskningen, ormtungeklyvningen av Jesu lära ligger läroskolans fara. Och största delen av allt vad Jesus talat är en direkt eller indirekt varning för densamma. Hela bergspredikan är en varning för ”utvärtesjuden”. Detta ska beaktas, *beaktas*.

Och det finns endast en väg att undgå denna fara, den gamla vägen, som är denna: ”*Kom till mig, lär av mig!*” (Matt 11:28–29). Sätt sekundlig kurs på själva personen, *personen*, och aldrig på hans verk i och för sig. Han själv är det största verket, slutsumman av alla sina verk. Och förbli stadigt och ihärdigt hos honom i ur och skur, i allt ditt elände. Gå i skola hos honom. Där föreläggs endast en läxa, alltid samma läxa i alla lägen, i alla förhållanden, nämligen att inlära Jesus som ”de tu buden”, på vilka allt hänger, d.v.s. att inlära Jesus som första- och andrabudsanden, försoningsanden, nådanden, den utlovade anden. Ja, just därpå hänger det:

att inlära Jesus som den försonande, förlåtande, födande, helgande första- och andrabudsanden,

att umgås med Jesus som första- och andrabudsanden,

att tala med Jesus som första- och andrabudsanden,

att be till Jesus som första- och andrabudsanden,

att vandra med Jesus som första- och andrabudsanden med slaktmärket, som förvisso inte bär slaktmärket förgäves, utan sekundligen ”märker dig” med mildaste försoning, förlåtelse och hjälp.

Ja, håll dig till Jesus som första- och andrabudsanden, ät, drick och inandas den anden, gå och stå i den anden, tala och tig i den anden, sitt och ligg i den anden, sov och vaka i den anden, handla och vandla i den anden. Ja, håll dig till Jesus som första- och andrabudsanden, så blir du

en första- och andrabudsande med honom, en fyrsidig förstabudsande och en tusenfaldig andrabudsande med honom, en förstabudsall och andrabudshel ande med honom, som vatten genomtränger vatten. Ja, det är alltihop. Så enkelt är det. Men så oändligt djupt, högt och vitt är det.

På ”de tu buden” upphängde Jesus allt. Och på dem hänger allt i tid och evighet. På dem hänger vår frälsning och på inget annat. Utanför första- och andrabudsanden ges det i tid och evighet ingen frälsning. Ty den, som inte har Kristi ande, hör honom inte till. Allt tal om nytestamentlig frälsning utanför Kristi första- och andrabudsande är bara skökoprat. Och av sådant är kristenheten full, alldeles som hela Kanaans land på Kristi tid var fullt av skökoprat om ande- och budlös utvärtesfrälsning. Ty skökosynden, som är förstabudssynden, är i stort sett inte i avtagande utan i tilltagande. Den är som allt i vår värld organisk. Den stiger och stiger till himmelshöjd. Och detta ska inte förtigas, höljas över och gömmas undan, som stod det väl till. Nej, bort med bindlarna, upp med ögonen! Ty hornormen lägger så småningom hela världen på knä inför merguden ”i Guds namn”. Sådan är faran, den vita faran, som Kristus kallade den vitmenade graven, i vilken hela judafolket sjönk ned, och i vilken hela kristenheten sjunker ned vid det 6:e världsríkets afton.

Skökan, som är den förstabudslöse människoanden med skenet av Kristi namn, står under utvecklingens omutliga: ”Rulla!” Hon måste växa. Och därmed blir hon allt farligare. Och farligast blir hon i gestalten av den moderna skökan. Den s.k. moderna kristendomen i vår tid är just den moderna skökan, den moderna förstabudslösheten ”i Guds namn”.

Men härvid ska man noga skilja mellan den ”moderna högern” och den ”moderna vänstern” eller mellan *förstabudsfast* och *förstabudslös* modernism.

Den förra utgörs av de ”skriftlärde, som är himmelrikets lärjungar, och som bär fram *nytt* och gammalt” (Matt 13:52). Kristus ”sänder skriftlärde” (23:34). Men dem förföljer skökan ”från den ena staden till den andra”, och ”dräper och korsfäster dem” andligen, som vi ju tydligt ser. — Dessa skriftlärde söker att med bibehållande av den evigt oföränderliga frälsningssanningen undanröja de stöttestenar, som den mekaniska och andelösa uppfattningen fasthåller som ”heliga klenoder”. Bara ett exempel. Man vill påtvinga människorna läran att Moses till punkt och pricka skrivit allt som står i de böcker, vilka bär hans namn. Han skulle alltså ha skrivit även om sin egen död och begravning! Där har vi en stöttesten för tänkande människor. Och det finns många sådana stenar. Och de måste undanröjas för den sant moderne människoanden, som har både rätt och plikt att bruka sitt *födda* förnuft och förstånd.

Dessa höger-modernister är inte skökan. Och akta oss för att delta i det blinda nitet, som vill utrota dem. Det är lättvindigt att tvärsäkert och förnumstigt förkasta allt nytt, som om det var av den onde. Men mer krävs det för att kunna följa med i den inre riksutvecklingen och i samtiden se även de goda fröna till framtiden och stå mottaglig för den frukt, som ur dem växer upp i sinom tid. Härom mer i vårt 12:e kapitel.

Men den moderna vänstern är den moderna skökan, som genom sin lättsinniga behandling av den heliga skrift just kommer att förmedla övergången till det 7:e världsríkets *uppenbara* förnekelse och antikristendom. Dessa fräcka, förstabudslösa modernister har gjort sig ett par vetenskaps- och kultur horn, ”som liknar ett lamms”. Och i samma mån som kattbjörnen avkastar den gamla skökan, så är den moderna skökan så kvick att kliva upp på honom, som vi ser. Och hon kysser och klappar honom; och hon smeker, smetar och smörjer honom med vetenskapsnåden och kulturevangeliet, och är så ivrig att modernisera kristendomen, så att hädelsekraken ska få behålla livet och bli spak. Och han är alldeles förtjust, som du ju ser och hör. Men vänta bara. Snart kastar han av även henne; och hon får ränna efter och hålla i svansen, tills hon får den dödliga sparken även hon.

Dessa modernister är förelöpare till de ”orena andar och vederstyggliga fåglar”, som ska ta Babel i besittning vid det 7:e världsríkets början. Du ser och hör ju redan nu, hur t.ex. socialisterna och med dem besläktade anderriktningar börjar tycka om statskyrkan och säger sig ska ta hand om henne för sina ändamål. Och när den ohyggliga fågelskaran — vi talar inte om personerna i och för sig, utan om den vederstyggliga ande, som besjalar dem — fått tillräcklig makt, så är det slut med även den moderna skökan, som inte är någonting annat än den förklädde styggelse-fågeln, vilken läser bibeln med hackande näbb och sönderrivande klor och därmed banar väg för sina oförklädda fränder från luften (Ef 2:2). På samma rum, där den gamla och den moderna skökan nu står och fördärvar vårt folk med det förstabudslösa evangeliets horerikalk, på samma rum ska fåglarna flaxa, gastarna ropa och paddorna kväka (Upp 18:1–3; 16:12–16; jfr Jes 34:14). Vi ser redan nu här och där i ”folkets hus” både fågeln, gästen och paddan. Man gör smädelse och hädelse och allahanda vederstyggliga fritänkareorgier till ”kultiverande” folknöjen. Och när deras tid är kommen, så flyttar de in i kyrkor och bönhus, där skökan rätt rum för dem. Det fallna Babel ska bli ett ”tillhåll för alla orena andar”. Och då kostar det livet för Herrens heliga. — Härom mer i vårt 12:e kapitel.

Sålunda har läroskolan stora och lömska faror särskilt i vår långt framskridna skökotid. Och det finns endast ett sätt att undgå dem. Och det är att gå i skola hos den *nye* Jesus, som just är den *gamle* Jesus, och som just är *tubuds-Jesus*. Han, endast han, leder lärjungen rätt.

ANDRA DELEN

Utfödelseiden

Förberedande utfödelseiden ur djuret, ibland mycket bittra, hade lärjungarna redan haft under lärotiden (t.ex. Matt 16:21–26; 18:1–4). Och förberedande infödelseiden i mästarens ande, ibland mycket ljuva, hade de även haft, t.ex. på bergspredikans och förklaringsberg.

Men den avgörande utfödelseiden börjar under sista resan till Jerusalem, då de följde mästaren ”med förvåning och bävan” (Mark 10:32–34). De gick där med dödsaningar. Och denna utfödelseiden räcker ända intill pingstdagen.

Detta stora skede omfattar tre mindre skeden, nämligen skräckveckan, upprättelsetiden och valtiden. Alltså:

I

Skräckveckan

Lärjungarnas andra födelsedag (pingstdagen) föregicks av en långvarig och bitter födslokamp. Och kvalen nådde sin höjd under vad vi kallar skräckveckan, som utgörs av de förskräckliga lidandesdagarna och lidandesnätterna i Jerusalem ända intill mästarens uppenbarelse för dem på påskdagen. Han hade också på förhand sagt dem vad det nu var fråga om. *"Jag säger er sanningen: Ni kommer att gråta och jämra er, men världen ska glädja sig. — När en kvinna föder barn har hon bedrövelse, — Nu är ni också bedrövade"* (Joh 16:20–22). Det var alltså fråga om just deras *utfödelse*.

Skräckveckan innehåller mycket. Se här bara fyra saker: Stöten, sållet, sållfaran och de två händerna. Sålunda:

1

Stöten

"I denna natt ska ni alla förargas över mig", eller, som det också översätts: *"ta anstöt av mig"* (Matt 26:31). Det var stöten. Och vad stötte de emot? Jo, en sten. Och den stenen var mästaren. Han lade sig rakt i deras väg, då han gick för att dö. De ville inte att han skulle dö, ville inte ens höra talas om det (Matt 16:22). Ty med hans död gick alla deras jordiska och köttsliga messiasförhoppningar om intet.

Så blev han deras "stötsten och förargelseklippa". De ville fram på *sin egen väg*, som var vägen in i Guds rike utan utfödelse, *utan* död. De ville ha djuret med dit in. Men Lammet lade sig tvärs över deras väg som det orubbliga Sten-Lammet. Och det stötte de emot. Och så blev de "stötta", förargade. Och just i denna förargelse kom djuret i dagen.

Mästarens synd-, skuld- och straffrie ande *in i döden* stängde deras väg. Och så förargades de. Därmed jäste deras synd-, skuld- och dödsande upp i dagen.

Mästarens helige lag-ande, första- och andrabudsanden *in i döden*, stod där som en klippa inför dem. Mot den slog de sig och blev arga. Därmed dök syndens och dödens lagande upp.

Den heliga gudsviljan, som mästaren fullbordade *in i döden*, reste sig som ett oöverkomligt och okringgåbart berg framför dem. Denna obevekliga stenvilja rev upp *deras* stenvilja, vildviljan, egenviljan, i grunden.

Väl hade mästarens vilja ofta förut lagt sig i vägen för deras egenvilja och därmed gjort betydliga bräckor i densamma; men här läggs hon djupare än någonsin. Här ligger hon som nytestamentlig frälsningsgrund, som "Andens lag", klippan i Sion, vilken kräver absolut underkastelse eller absolut förkastelse, mistandet av livet och därmed finnandet av livet, eller behållandet av livet och därmed mistandet av livet. Här bräckte skoningslöst denna stenvilja upp deras gamla viljegrund ända ned i djupaste djupet och krävde *viljebyte*, utbyte av vildviljan mot mästarens lammvilja. De hade förut byggt på Jesus, men de såg inte att det i mångt och mycket var vilddjuret, som byggde

på Lammet och ville neddra det till frälsning åt sig. Men nu raseras hela denna djurbyggnad, som vill inrymma kattbjörnen och Lammet under samma tak. Och det blir fråga om att bygga på Jesus stenvilja av stenviljevirket ett stenviljehus, som är stenriket vilket ska krossa belätet.

Och lägg märke till att de förargades alla, alla. Det är korsets förargelse som ingen undgår. Korset överkorsar skoningslöst även den dyraste, käraste, sötaste mergud. Det hittar vägen till ömmaste punkten. Och det ömmar aldrig för den. Ty det skulle vara ömhet mot djuret. Och detta skulle vara hårdaste hårdhet mot lärjungen.

2

Sållet

”Se, Satan har begärt att få sålla er som vete” (Luk 22:31).

Lärjungarna stötte emot Sten-Lammet, så att de föll omkull; och därmed föll de i Satans såll. Och nu gick det hit och dit, upp och ned och runt omkring med dem som med kornen i ett såll. De låg där huller om buller och visste varken vad eller hur.

Nyss lät det så: *”Även om alla andra tar anstöt, så ska jag inte göra det.”* – *”Även om jag måste dö med dig kommer jag aldrig att förneka dig!” Samma sak sade alla de andra också.* (Mark 14:29–31). Men nu, i sållet, inte bara förnekar han utan styrker förnekelsen med förbannelser och eder.

Lärjungarna hade inte ens en aning om, vilket vilddjur de ännu hyste i sina hjärtan. Men *”när budordet kom fick synden liv”* (Rom 7:9). Den eviga lagen, den eviga rättfärdigheten, trädde fram i och med Jesu död, och synden flödade över. Sållet är sjunderomarehålan i hela dess vidd, djup och höjd. Pauli beskrivning är bara en liten antydning om detta.

I sållet brinner det. Fåren måste gå genom eld (Sak 13:7–9). Rotlivets *”silver och guld måste luttras”* och lösgöras från slagget, djuret. Och därför måste slagget flyta upp, djuret träda fram. Och det sker i sållelden.

Sållet är nämligen vredens sju skålar. De utgjuts över djurmänniskorna (Upp 16). Och så långt lärjungen är en sådan, drabbas han av dem.

Den första skålen är det onda och svåra såret. Det är förstabudssåret, svalget mellan människan och Gud genom förstabudssynden. Det är själva grundsåret till alla sår på vår jord. I *”stöten”* träder det i dagen, i *”förargelsen”* gapar det, i sållet svider det.

Den andra skålen är *”blod som från en död”*, den andliga blodförgiftningen. I sållet känner människan hela sitt inre och yttre liv, hela sin värld, som ett hav av dött blod där allt levande är dött. *”Och jag dog”*, sa Paulus (Rom 7:8-11).

Den tredje skålen är dödsblodet i själva källorna och floderna. Alla andens sju källor (Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Fruktan och Rättfärdighet enligt Jes 11:1-5) är förgiftade, har blivit dödsandekällor, ur vilka sju giftiga dödsandefloder väller sekundligen fram och samlar sig i den andra skålens förskräckliga dödshav. Det är förstabudssåret, ur vilket allt detta dödsandeblood i källor, floder och hav flödar fram. Hela denna levrade blodmassa, som förgiftat och dödat även det lekamliga blodet, är vad Paulus kallar syndens och dödens

kropp. ”*Jag arma människa*” utropar han i blodssvedan.

Den fjärde skålen är brännande sol. Det är Gud själv, förstabudssolen, som bränner förstabudsdjuret med förstabudselden i en förstabudssveda, som ibland kan bli så fruktansvärd att lärjungen frestas att *häda*, liksom vilddjursmänniskan här alltid hädar (Upp 16:9).

Den femte gjuts över vilddjurets tron. Och dess rike förmörkas. Det är virrvarret i sållet. Här gör människan allting på tok. Och allt går på tok. ”*Ty jag kan inte fatta att jag gör som jag gör. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag*”, säger Paulus (Rom 7:15). Och någon gång kan sársvedan och förmörkelsen bli så stora att hädelsen bryter ut även hos lärjungen, så att han knyter hand och skär tand mot levande Gud, alldeles som vilddjursmänniskan här alltid gör (Upp 16:10, 11).

Den sjätte gjuts i Euftrat, som var gränsfloden mellan österns barbarer och västerns romare, och vilken här står bildligt som gränsen mellan ont och gott. Floden torkar ut. Därmed bereds väg för barbarerna: de onda begärens konungar tågar fram och visar sig ha överväldet över människan, även om de inte bryter ut i ”grova synder”. Hjärtat är ett stinkande träsk, bebott av begärelsernas och lustarnas ”paddor” (Upp 16:12, 13).

Och den sjunde är ljugeldar och dunder och tordön och den stora jordbävningen, den största som dittills funnits i lärjungens liv. Djurväldet splittras, krossas och vräks upp och ned i en förskräcklig röra. Här som även i de föregående skålarna tillstöter ofta yttre domar, uppskakande och upprivande händelser, som tränger in till ömmaste punkten och störtar djurtronen i hans doldaste och starkaste fästen.*

Denna skålarnas vrede, sållvreden, måste varje lärjunge undergå i *större* eller *mindre grad*, allt efter som han är vilddjuret, som stöter sig på Lammet. Allt som inte i godo böjer sig för lammviljan, det måste *brännas* ned i skräckveckoeld.

Skålarnas vrede bär jag inom mig i mitt blodsfördärv, dödsfördärv. Och detta dödsdjur, straffdjur, vredesdjur, blir känt i dess förfärande gestalt i sålltiden. Och i detta dödsfördärv sitter jag kvar, tills jag släpper min vildvilja, egenvilja, och antar stöttestensviljan, som är Sions orubbliga bergslag. Det finns i himmel och på jord ingenting annat, som räddar ur sållet, än Jesus grundvalsvilja i blod. Så länge jag stöter mig på henne, så är hon för mig just Sinai förkrossande, förbannande och krävande lag; men då jag böjer mig för henne och är nöjd med henne, då är hon för mig Sions lag, ett ljuvligt evangelium, som ger vad det kräver. Hon intränger i min vilja, som vatten intränger i vatten. Och därmed släcks alla skålarnas vrede.

3

Sållfaran

Den är mångfaldig och säkerligen mångfaldigare än vi anar. Men vi påvisar här bara två slag: sållsvindeln och sållsömmen. Alltså först:

* Om de sju skålarnas betydelse som världsdomar, som världssållet, i vilket belätet blir agnar inför stenriket, ämnar vi säga ett par ord i vår bok ”Guds vredes skålar”.

Sällsvindeln

Den är tvåfaldig: vänster svindeln; och högersvindeln.

Lärjungarna befann sig här på en höjd. Och den var rotlivshöjden. De var i roten utfödda ur djuret, världen, (Joh 15:18, 19) och infödda i den ruvande anden, vilken de ägde som rot-ande. Och på denna andehöjd stod de nu ”övergivna av Gud” liksom mästaren. Och där brusade ett djup till vänster och ett djup till höger. Vi har förut antytt dem.

Vänsterdjupet är förtvivilans vemod, som ger allt hopp förlorat och envist håller fast vid den inbillade omöjligheten av att kunna bli frälst. Det är vildtjuren. Ibland tar han denna gestalt: ”Jag har begått synden mot den helige Ande; allt är förlorat”. Och om man bevisar för en sådan människa, att hon inte kan ha begått den synden i sådan grad att den är oförlåtlig, om hon ännu inte i uppsåtlig förhärdelse och planmässigt motstånd bortvisat honom, så fasthåller hon dock detta. Tjuren har fått makt med henne. — Anden varnar henne. Därmed har han också sagt: ”Det är ännu inte för sent”. Men fortsätter hon i det förhärdade vemodet, som bär fram än ett och än ett annat, då bär det av just in i synden mot Anden.

Högerdjupet däremot är förtvivilans trots, som särskilt i 4:e och 5:e vredesskålen blixtrar i verkliga avgrundsflammar i den ”solbrända” och förmörkade lärjungasjälen. Det är vildlejonet, som höjer ram och sträcker klor emot Gud. Även här varnar Anden. Därmed har han också sagt: ”Det är ännu inte för sent”. Men fortsätter människan i det förtvivilade trotset, som bär fram än ett och än ett annat, då bär det av just in i synden mot Anden.

Ställ dig på branten av en hög klippa och skåda ned i det förfärliga djupet; och du känner en hemsk sugning och dragning nedåt. Och stannar du där en stund, så erfar du liksom en gryende vilja att kasta dig utför. Och står du där länge, så gör du det verkligen. Du får svindel och så bär det nedåt.

Så här. Förtvivilans vemod och trots är den svindel, som lärjungen får i sällskakningen, där stödet i Gud är fördolt och där det prövas hur mycket i lärjungen som är guld eller slagg, vete eller agnar. Han står invid de förfärande djupen; och han känner sugningen nedåt och erfar en gryende vilja att kasta sig i förtvivilans djup. Och får denna hemska vilja makt med honom genom uppsåtlig och fasthållen förhärdelse, då försvinner han i djupet för evigt.

Ty detta vemod och detta trots är *sårad* egenvilja, *sårad* egenkärlek, *sårad* världskärlek. Och de är den sista utvägen att rädda det sårade djuret från döden. Vemodstjuren och trotslejonet är egenviljan, vildviljan, räddad undan Guds dödsdom och överförd i satansviljan. Så föds djuret till det avgrundsdjur, mot vilket den *frälsande* Guden står maktlös. Hela lärjungen blir agnar, som måste prisges åt elden.

Vi övergår nu till den andra faran, som är:

Sållsömn

Man kan också somna i sållet. Och även sållsömn är tvåfaldig: den s.k. evangeliska och den lagiska sömn. Det är alltså skökofaran.

Sålunda först: den lögnevangeliska sömn. — I sållskakningen flyter de lätta kornen upp och flyter ovanpå. De är slösåd. — Man slår sig till ro i sållet och tror, att det inte kan bli annorlunda. Man gör sig ett evangelium av dessa ord: *”Ty jag kan inte fatta att jag gör som jag gör. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag.”* (Rom 7:15). Och med det evangeliet somnar man in i sållet, i Rom 7:e. Där ligger den lögn-evangeliska skökan och sover så djupt. Och där samlar och sover hon mångtusentals själar. Det är utanförfrälsningen utanför födelsen, som gör att hon alltid flyter upp i sållet och blir slösåd. Det är den förfalskade ”klenoden”, som leder henne vilse. Den ande- och budlösa kalken ger henne dvaladrycken.

Och för det andra: den lagiska sållsömn. — Det finns människor, som aldrig fallit i några ”grova synder”. Heder åt dem! Och inte heller i sållet bryter synden ut hos dem, som den gjorde t.ex. hos Petrus. Stor heder åt dem! Men många av dem har svårt för att lära känna det inre fördärvet. Väl erfara de det onda begärets makt, men de har ingen blick för dess syndighet inför Gud. Att t.ex. hat är dråp och begärets blick på en kvinna är hor inför Gud, det har de svårt att förstå med hjärtat. Att de under allt sitt hedervärda yttre liv dock är fulla av synd-, skuld- och dödsande och fångar under syndens och dödens lag, det märker de inte. Och därför har de ingen blick för en grundlig invärtesfrälsning. Kristi ord: *”Du blinde farisé, gör först insidan av bågaren ren, så blir också utsidan ren.”* (Matt 23:26), är för dem en gåta. De håller Guds bud ostraffligt till det yttre. Men ”de tu buden”, på vilka allt hänger, går de väsentligen förbi. Istället hänger de allting på budens utsida. Och så blir de lätta i sållet, flyter ovanpå och blir slösåd, och insomnar på lagens utsida som den enda frälsningsplanka de känner. Och skulle hon visa sig svika här och där, så tar även dessa sin tillflykt till Rom 7:e. Det är den lagiska skökan.

4

De två händerna

De är en svart och en vit. *”Se, Satan har begärt att få sålla er.”* (Luk 22:31) Och han fick dem, som han fordom fick Job (Job 1:6–12). Det är den svarta handen. — *”Men jag har bett för dig, att din tro inte ska ta slut.”* (Luk 22:32). *”Helige Fader, bevara dem i ditt namn”* (Joh 17:11). Med dessa ord hade mästaren lagt dem och särskilt Petrus i Guds hand. Det är den vita handen.

Lärjungarna måste sammanväxa med mästaren genom en lika död. De måste dö från synden som han, utfödas från djuret som han. (Rom 6:5) Och därför övergav Gud även dem. Han fördolde sig i templet. Och ingen av dem kunde komma in i det, förrän de sju plågorna hade nått sin fullbordan (Upp 15:8). Dessa plågor var Guds dom över lärjungadjuret. De var deras ”straffområde”, där de måste tömma kalken till botten. Men i kraft av mästarens förstfödelse kunde domsplågorna bli födslokval till liv.

Då den gode döljer sig, uppenbarar den onde sig. Då världens Gud går bort, *kommer* denna världens furste. I sållningstider ”har mörkret makten”. Och den svarte får makt över lärjungen bara så långt, som denne är svart.

Då Gud övergav Hiskia, skedde det ”*endast för att pröva honom, för att han skulle få veta allt vad som var i hans hjärta*” (2 Krön 32:31). Och han prövade Israels barn för att just det som bodde i deras hjärtan skulle bli uppenbart: ”*om de ville hålla hans bud eller inte*” (5 Mos 8:2).

Likaså här. Han övergav lärjungarna för att allt vad som bodde i deras hjärtan skulle komma i dagen. Och det kom också i dagen. De visade sig vara både elva vilddjur, som stötte sig på Lammet, och elva lamm, som innerst fasthöll tron på Lammet. I sållet skakades varje lärjunge i två delar: agnar och vete, slagg och guld, vilddjur och lamm. Och veteviljan, guldviljan, lammviljan, stod på Guds sida. Och kring den viljan tog den vita handen ett fast grepp. Men agnarviljan, slaggviljan, vildviljan, stod på Satans sida. Och kring den viljan tog den svarta handen ett fast grepp. Så låg de i två händer.

I skräckveckan känner lärjungen tydligt att här är en ond hand med, som kämpar med den goda handen om hans arma själ. Han erfar att synden går utöver människomått, även om den inte bryter ut. Vildviljan spetsar till sig i en udd, vars stål härdas av en hemsk avgrundsvilja. Här finns andeingjutelser och frestelsestormar av sådan art, att allt tvivel på deras ”svarta” ursprung försvinner för alltid. — Vissa präster och andra modernister är nu så ivriga att ”avsätta djävulen ur läran”. Men den, som i skräckvekokamp lärt personligen känna honom, han ömkar sig över sådan ytlighet. Här, som vid all annan modern pojkaktighet och slyngelkritik, är det brist på för-pingstlig skolgång. Våra vänstermodernister är så *lärda*, så att de vet ingenting, och så *viktiga*, så att de väger ingenting.

I skräckvekosållet känner lärjungen även, att här är en god hand med. Han erfar tydligt hennes stillande, stödjande och bärande kraft, och hur hon liksom tum för tum i ousäglig barmhärtighet och trofasthet upplöser, avväpnar, övervinner synd-, skuld- och dödsanden, och därmed utföder lärjungalammet ur lärjungadjuret. Och han erfar även med absolut tydlighet hennes varnande tryckningar och vredgade grepp kring rot-viljan, då han närmar sig de sugande svindeldjupen. Och han känner att dessa varnande tryckningar urladdar brännande signalgnistor, då vildviljan börjar anta den fjärde och den femte skålens motståndare- och hädelseuddar. Ty här kan lärjungen förvandla rot-tron, rot-viljan, i otro, i vildvilja. Och därmed slår han sig ut ur den goda handen. Hon har ingenting att hålla om, då tron försvunnit. Och då måste hon släppa. Och därmed är lärjungen släppt. Han har blivit helt och hållet en agnar-människa, som måste prisges åt elden.

I skräckveckan flödar synd-, skuld- och dödsanden över. Och lärjungen ser hos sig inget annat än sådant flöde. Men just det att han ser och lider av denne ande, visar att han i roten är en ren ande.

I sållet kommer agnarna upp. Och han ser hos sig inget annat än

agnar. Men just det att han ser och lider av dem, visar att han i roten är ett äkta vetekorn.

I skålarnas eld flyter slagget upp. Och han ser hos sig inget annat än slagg. Men just det att han ser och lider av slagget, visar att han i roten är äkta guld.

I ”förargelsen” rusar vilddjuret upp. Och han ser hos sig inget annat än vilddjur. Men just det att han ser och lider av vilddjuret, visar att han i roten är lammet.

Och i denna sin rena rot-ande, som ligger infödd i den ruvande anden och väl innesluten i den goda handen, suckar och kvider han: ”Jag arma människa! Förr stiger liket upp från sin bår, än jag själv stiger upp ur min död. Det är slut. Jag är Nollan.” Så faller rot-tron dödsdomen över otron, rot-jaget dödsdomen över synd-, skuld- och dödsjaget, ja även domen över sig själv som absolut maktlöst i sig själv. Och nu flamar i öster en gryning; påskdagens sol går upp.

II

Upprättelsens tid

”Elia kommer först och återupprättar allt” (Mark 9:11–13).

”Johannes ska omvända många av Israels barn till Herren, deras Gud. Han ska gå före honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och ge de trotsiga ett rättfärdigt sinne och skaffa åt Herren ett folk som är välberett.” (Luk 1:16, 17).

I ”stöten” hade lärjungarna fallit omkull. I ”sållet” blev de i grunden nedslagna och krossade. Nu måste de upprättas. Rot-tron, rot-livet, måste milt, ömt och försiktigt dras fram ur ruinerna. Detta gjorde mästaren under de 40 dagarna, som är upprättelsens tid.

Hela den förpingstliga lärjungaskolan är ”upprättelsen”, ”omvändelsen”, ”sinnesändringen” eller ”förberedelsen” till pingst. Hon är Eliasverket eller Johannesverket. Men hon är framför allt Kristusverket. Ty han fortsatte, fördjupade och fulländade Johannesverket (Joh 3:26; Mark 1:14, 15). Hela Kristi verk på jorden var en förberedelse för honom själv som pingst-Kristus. Det var rot-verket till pingst-verket. — Och vi har inte att gå i skola hos ”Moses och Elia” som gammaltestamentliga bärare av rot-verket, inte ens hos Johannes, ”den störste” av alla representanter för rot-anden, rot-nåden; ty han försvann i Kristus, som morgonstjärnans ljus försvinner i den uppgående solen. Utan vi har endast att gå i skola hos Kristus. Som ännu ofödd ande, d.v.s. som ännu bara ruvande ande, utför han fortfarande även det gammaltestamentliga eller Johanneiska rot-verket. Han själv som den förnedrade är alltjämt vägen till honom själv som den upphöjde. Han själv som ruvande lag-ande är tuktomästaren till honom själv som inneboende lag-ande.

Och detta förpingstliga verk kallas en ”upprättelse”. Och vad är det som ska ”upprättas”? Jo, människoväsendet. Detta har nämligen inte gått förlorat genom synden. Det är oförlorbart. Synden har bara gett det en naturvidrig beskaffenhet. Människan som sådan är inte vilddjuret. Hon är och förblir — människa och aldrig ett djur. Utan vilddjuret är den världsälskande, jordkrypande och lågsinnade nedanefter-gestalt, som människan fått genom synden.

Nyfödelsen är alltså inte en skapelse av ett nytt människoväsen, utan en om- eller renskapelse av det ursprungliga väsendet. Det är den människan Jesus Kristus, som i gestalten av den utlovade anden omgestaltar och utgestaltar det upp- och nedvända, bakvända, bortvända, förvända, förkrympta och fördärvade människoväsendet till ett sant, ett ”upprättat” människoväsen. Och detta sker, som vi sett, genom ordets, andeordets säd. Denna säd befruktar människan, så att inom henne uppstår ett människofoster, *vilket alltså utgörs av människoanden i innerlig förening med sädesanden*. Denne senare förenar sig nämligen frövis med den förre så djupt och innerligt, som vatten förenar sig med vatten. Denna andeförening i människoväsendets medelpunkt är den kärna av ”silver och guld” kring vilken hela detta väsen så småningom samlar sig till ett återupprättat människoväsen, är det befruktade frö ur vilket rot-människan växer upp till pingst-människan, är den tro om vilken mästaren bad att den inte får bli tillintetgjord. (Joh 17:11, 15) Och det var denna rot-människa, som fick genomgå skräckveckans utfödelsekval.

Alltså är visserligen hela den förpingstliga lärjungaskolan upprättelsens tid. Men de 40 dagarna är i alldeles särskild mening en sådan tid. Ty först måste människan, som djurmänniska, grundligt slås ned, innan det kan komma till en grundlig upprättelse. Och nu hade de elva blivit grundligt nedslagna. *Och nu först bryter Eliasverket igenom*. Omvändelsen fortskrider till en hel och full omvändelse. Nu repareras, renoveras och restaureras de elva till elva dugliga kärll åt den utlovade anden. Och så stod de på pingstafton som ett för pingst-Kristus ”välberett folk”. Där står det första skapelsebeståndet som upprättat rot-bestånd till pingst-beståndet.

Och denna upprättelse genomfördes av den uppståndne. Den förskräckliga veckan var ändad och påskdagen inne. Och han kom och stod mitt ibland dem. Där stod ”stenen”, på vilken de stött sig. Men han var ännu inte pingstklippan, ty han hade ännu inte bestigit det 7:e berget, Sions berg (Heb 12:22). Och de kunde ännu inte ta emot honom som sådan, ty de var ännu inte upprättade. Men han var de 40-dagarnas upprättelseklippa. Och som sådan kunde de ta emot honom. ”Frid vare **med** eder!” Men det var ännu inte pingstfriden. Ty han var ännu inte det prästvigda och tronsatta Lammet. Det var bara den förpingstliga upprättelsens frid, rot-friden, ruvnings-friden.

”Och han andades på dem och sade: Ta emot helig ande” (Joh 20:19–23). Men det var ännu inte pingstanden. Det var bara upprättelsens ruvande ande. Och han ruvade dem i 40 dagar.

De nedbrytande och genombrytande födslökvalen var utståndna. Men därmed var födelsen inte fullbordad. Utan utfödelsen ur djuret och infödelsen i den ruvande anden — vilket allt är samma som upprättelsen, omvändelsen, sinnesändringen eller välberedelsen — fortgick under hela denna tid. Ty där fanns en köttsträng, genom vilken de ännu hängde fast vid djuret. Utfödelsen hade ännu inte blivit lösfödelse. Och det visar sig också. *”Men vi hade hoppats att han var den som skulle frälsa Israel”*. Där stack djuret fram. Och bestraffningen blev skarp: *”Så tröga ni är i tanke och hjärta till att tro på allt som profeterna har sagt! Måste inte Messias lida det här för att sedan gå in i sin härlighet?”* (Luk 24:21, 25). Alltså var lidandesvägen till härlighet

ännu oklar för dem. Israels förlossning missuppfattar de fortfarande. Att den måste bli en *inre* förlossning från djuret, från "Pilatus och Kaifas", innan den kan bli en *yttre* förlossning i ett messianskt världsrrike, det står ännu inte tydligt för dem. De befann sig ännu i ett grumligt och tyngande nedanefter. Den jordiska och köttsliga messiasförväntningen gick igen som ett spöke i hjärta och hjärna. Och t.o.m. i avskedets stund på det 6:e berget, himmelfärdens berg, skymtar den fram: "*Herre, är tiden nu inne då du ska återupprätta riket åt Israel?*" (Apg 1:6). Och svaret blev ungefär detta: "Tyst med sådant!" De var alltså inte ens då "ett för Herren välberett folk". Det blev de först i nästa skede, de 10 dagarna mellan himmelfärden och pingst.

"*Så tröga ni är i tanke och hjärta till att tro*", sa mästaren. Där ligger en skarp udd i de orden. Varför? Jo, här har vi de 40 dagarnas fara.

Lärjungarna var väsentligen utfödda från den falske Messias, som människan i det längsta vill bruka till frälsare åt djuret i någon vitmenad gestalt, och från det falska messiasriket, som är mergudariket med skenet av Kristi namn. Men de var ännu inte infödda i pingst-Messias och i pingstriket. Och därför trädde bilden av den falske Messias och av hans rike ideligen fram för dem under de 40 dagarna.

Denna djurbild träder visserligen fram under hela lärjungaskolan, i samma mån som utfödelsen framskrider, men i synnerhet är de 40 och de 10 dagarna det falska bildväsendets skeden, varunder lärjungen mer än någonsin förföljs med vidklibbade bilder av sig själv och av världen. Här har vi ett fult och vidsträckt fält: djurgalleriet med de mångtusen djurporträtten. Bara ett par små antydningar:

Till exempel: lyckas jag något, strax är jag fotograferad i betydlig försköning och förstoring. Och denna lögnbild, högmodsbild, hålls envist framför mig. Och klibbig är han som en snigel. Och stannar jag inför den, då börjar jag fastna för den. Och nu varnar Anden. Ännu kan jag komma loss. Men får jag begär till bilden genom att spegla mig i den och tjasas av den, då insänker den sig i min ande. Och därmed är djuret avlat i mig på nytt. Och nu är det himmelska rot-barnet i fara för att bli dödat av djurungen vid dess sida. Och det kan räddas endast genom en ny skräckveckoeld, i vilken valpen bränns ihjäl och en ny utfödelse sker. Så kom jag åter i "straffområdet". Jag fick mig en straff-finka på nytt.

Så också de själviska bilderna av världen och av förhållandena och tingen i världen. Här gycklas upp ett önskat eller diktat vara *det* eller *det*, äga *det* eller *det*, kunna *det* eller *det*, göra *det* eller *det o.s.v.* Somligt av detta kan vara goda saker, men utförbara eller liggande utom mitt mått och min kallelse, annat åter är mer eller mindre fantastiska luftslott. Och envist hålls denna överklighetsbild inför mig. Och sysselsätter jag mig med den, då börjar den insänka sitt skenväsen i min ande. Och nu varnar Anden. Men fortsätter jag, då klibbar den sig fast i mig. Och därmed är djuret avlat i mig. Och nu måste det brännas i en ny skräckveckoeld med ny utfödelse.

Det var så Adam och Eva föll. De såg bilden av sig själva i trädet, såg sig bli som Gud, om de åt av det. Begäret avlade. Och därpå föddes synden, djuret. I sanning en djupsinnig framställning av syndens inte bara första, utan ständiga uppkomst i världen.

Och det var så, som frestaren sökte fälla Kristus i öknen. Bilden av

honom så som görande stenar till bröd, eller kastande sig från templets tinnar, eller ägande hela världen. — Denna bild av just den falske Messias, djurfrälsaren, hornormen, och av hans mergudarike, skökodömet, ställdes framför honom, till vällustig självbespeglning och djuravelse. Men han höll denne sädesande ifrån sig.

Och det är så, som 40-dagarsmänniskan bringas på fall. Ty hon är det väsentligen och starkt *rotvis* upprättade kärlet med bara rot-anden i sig, men ännu inte ”uppfylld” av den utlovade pingstanden. Och därför är hon så tillgänglig för fyllnadsgods från skenets och lögnens värld, som bara genom ny djuravelse kan fånga henne.

Och genom detta bildväsen, som är tusenhövdad, genom detta ideligen återtagna invärtes fördärv kan lärjungen i åratals förhindra sin fulla utfödelse. Ja, till slut omöjliggöra den. Ty han måste bli omvänd från ohörsamheten ”till de rättfärdigas sinnelag”. Detta sinnelag är just den 7:e anden enligt Jesaja 11:2 - 5, det första skapelsebeståndets sant naturliga rättssinne, som är första- och andrabudssinnet. Det ohörsamma rättssinnet måste upprättas till ett hörsamt rättssinne, till ett vaket, känsligt och livligt första- och andrabudssamvete, som är ”de rättfärdigas sinnelag”. Ty endast detta sant naturliga rättssinnelag kan bli pingstunderlaget till den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande. Ty denne ande kan bo endast i ett av den ruvande lag-anden upprättat första- och andrabudssinne. Förrän detta naturliga sinnelag kommer till stånd, kommer ingen pingstfödelse, helfödelse, till stånd. Ty pingstanden är första- och andrabudsanden med slaktmärket. Under någon annan gestalt än som första- och andrabudsande finns han aldrig i tid eller evighet till. — ”De rättfärdigas sinnelag” ägde alla gamla testamentets fromma. Och därför kallas de ofta för ”de rättfärdiga”. Det var rot-rättfärdigheten, som måste finnas, innan pingst-rättfärdigheten kan komma till stånd. Dessa ”rättfärdiga” var det för Herren ”välberedda folk”, som det gamla förbundet hade till uppgift att frambringa. Och ett sådant folk blev de elva i nästa skede.

Vi övergår nu till det.

III

Valets tid

”Han befälde dem: ”Lämna inte Jerusalem utan vänta på vad Fadern har lovat. — — Då vände de tillbaka till Jerusalem från det berg som kallas Oljeberget. — Alla dessa framhärdade enigt i bön” (Apg 1:4, 12, 14).

Här står lärjungarna på det ademitiska valplanet. De var väsentligen utfödda från synd-, skuld- och dödsanden. Det första skapelsebeståndet var i det stora hela upprättat. De innehade i huvudsak samma ståndpunkt som Adam före fallet.

De befann sig nu invid gränsen till pingstbeståndet. Men detta består i den sionitiska första- och andrabudskärleken. Och det intas endast genom ett val, i vilket människan frivilligt gör Gud till sin Gud och ingen mer. Det är det evigt avgörande förstabudsvalet, i vilket människan tar Gud av allt hjärta, av **all** själ, av **all** kraft och av **allt** förstånd. Det är det evighetsdigra: steget-ut, steget-ut, steget- ut! Detta val hade de förut inte kunnat göra; ty de var inte tillräckligt utfödda från

merguden. Men under de 10 dagarna kan de det. Nu disponera de fritt över sina hjärtan. De har en av den ruvande anden skapad makt att ge sig själva *helt* åt Gud eller att ge sig själva åter åt merguden. De äger kraft att valfritt överföra rot-tron i pingst-tro, att sälja allt för skatten och pärlan. Och utan detta val stiger ingen dödlig över tröskeln till det nya förbundet, som *är, är* överjordisk, övervärldslig, evig **all**-kärlek.

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna var en väntetid, en djupt ingripande provningstid. Mästaren gick bort för andra gången. Den ruvande anden drog sig tillbaka. Han skildes ifrån dem och for upp i himmelen. Därmed ställdes de på den provande punkten, som heter: ”**Nätt-och-jämt**”. Här väger och väger det, men bara ”nätt och jämt”. I varje sekund kan det slå över i ett otrosfall. Nu måste det innersta fram. Ett avgörande steg måste tas; steget-ut eller steget-tillbaka. — Här känner sig människan stå i ett förunderligt nära och i ett förunderligt fjärran. I detta ”nära” förnimmer hon en överjordisk kraft. Men den står ”utanför”. Den är så ”reserverad”, håller sig på ett obevekligt avstånd och ger sig så svagt, så tunt, så lätt. Den vill liksom inte släppa till sig. Därmed står hon också i ett ”fjärran”. Och i detta ”fjärran” gapar de två svaghetens svalg till vänster och till höger. Och ur dem stiger förargelsens dunster kväljande och frestande upp. Och ”galleriet” strålar av de ”härligaste” bilder, erbjudande tusen utvägar till djuravlelse. Skapelsens kristall, som lärjungen bär rotvis inom sig i rotlivs-skapelsen, ger starka möjligheter att tas som rov. Det glimmar av Gud i minsta blad; allt är så hjärtinnerligt kärt och dyrt, så försmäktande ljuvt. Man vill omfamna allt, sjunka in i allt. Ja, äta allt; men djuret vill gärna äta med. Det strålar av Gud i allt; men där strålar också en mergud i allt. — På punkten ”Nätt-och-jämt” försiggår det djupare och finare utfödelseverket, som är valverket. Här avprovos rotverket: om lärjungen vill göra fullt bruk av detta genom steget-ut-tron. Gör han inte det, så nedflyttas han i läroskolan med åtföljande skräckvecka, stöt, säll, fara och handgrepp, samt med ny upprättelsetid; och så ställs han åter på valplanet. Så kan mästaren få hålla på med en lärjunge om och om igen i årtal, i årtionden. Ja, till sist bli tvungen att lämna honom åt mergudarna, som han inte vill släppa.

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna är en tid av spännande, hårdande kamp. Här har vi den andliga gymnastiken, ”övningen till gudaktighet”, som Paulus anbefaller. Han använder just grekiska ordet ”gymnatse”, varav vi har ordet gymnastik: ”gymnastisera dig själv till gudaktighet”, säger han (1 Tim 4:7). Denna gymnastik ingår i alla skeden både före och efter pingst. Men under de 10 dagarna har den en slutgrundläggande betydelse. Det restaurerade skapelseväsendet måste övas för att kunna ta emot och använda den största gåva, som Gud kan ge en människa, den utlovade första- och andrabudsanden. Första- och andrabudsunderlaget måste hårdas i de 10 dagarnas framhårdelsekamp. Den sjudidige naturanden (vishet, förstånd, rådfullhet, starkhet, kunskap, fruktan och rättfärdighet enligt Jes 11:1–5) måste gymnastiseras, spännas, sträckas, lära sig att lyfta, bära, bortkasta, ta, fasthålla, gå, stå o.s.v. Härpå ligger vikt. Ty utan denna övning får man de där födelselytena, de medfödda skavankerna, som sitter kvar livet igenom och vållar evig förlust. — Denna

gymnastik anbefalldes mästaren med oerhörd skärpa: Bed, sök, klappa! Var ”oförsynt”, ”påträngande”, så ”stiger han upp och ger dig så mycket du behöver” (Luk 11:5–10). Detta är alltså en kamp i vilken allt vad som är i lärjungen står i spänning och sträckning. Och varför anvisar han en sådan kamp? Är Gud lomhörd eller liknöjd? Nej, det är här fråga om att få ”helig ande” (v.13). Och därför är det *först* fråga om att få erforderlig och övad utfödelse för att kunna ta emot och använda den dyrbara och finkänsliga gåvan. Och därför måste lärjungen stå utanför och klappa på dörren någon tid. — Under de 10 dagarnas härdningskamp framkommer den djupare personligheten hos lärjungen. Här utmejslas särskilt det individuella, det ursprungliga och originella hos honom. Just det, som han har fått och ingen annan, just det, som han är kallad att insätta i riksutvecklingen och ingen annan, det dyker upp till sin restaurerade natursida *särskilt* under denna spännings- och tränings-tid. Den tillbakadragne, fjärran stående mästaren pressar fram de fördolda skapelsedjupen i människoanden. Kärlet formas åt den utlovade anden, just på det särskilda och originella sätt, så som han vill träda fram hos *varje* lärjunge.

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna är den sista akten i kampen för att komma in genom den trånga porten. Och denna kamp ålade han lärjungarna med förfärande allvar: ”*Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Många, säger jag er, ska försöka komma in men inte lyckas*” (Luk 13:24). — Människa, människa! Den dörren står inte alltid öppen för dig. När du haft ”din dag”, din besökelse-tid, då stängs den. Och sedan klappar du förgäves. Alla dina böner och rop får bara detta svar: ”*Gå bort!*” (v.25–28). Din tilltagande ljumhet, i vilken du inte ens känner någon fruktan inför detta fasansfulla ord, är tecken till att dörren börjar stängas för dig.

Denna trånga port är förstabudsporten eller porten till det första sionsbudet. Och detta bud är den firsidiga allkärleken till Gud, det firsidiga allt, det firsidiga evangeliet, den firsidiga gudskraften till frälsning. Denna all-kraft *är* allt, *har* allt och *kan* allt; och den tål ingenting vid sin sida, som själv är något, har något och kan något. Och därför släpps aldrig genom porten till detta firsidiga förstabuds-allt något annat än det firsidiga förstabuds-intet, d.v.s. endast en sådan människa, som absolut inte av sig själv kan älska Gud av *allt* hjärta, all själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Endast ett sådant människointet går igenom porten. Så trång är den. Låt oss kalla detta människointet för ”**Förstabudsnollan**”. Hon är rot-människan. Hon är en sådan människa, som

- dels fått ”låna” förstabudsanden så mycket, att hon av erfarenhet vet, att firsidig all-kärlek är genom honom *möjlig*, och därmed fått inse, att frälsningen ligger *inom* och inte *utom* det första sionsbudet,

- dels fått en så livs levande erfarenhet av sin fullkomliga oförmåga att *utan* honom älska Gud med denna kärlek, så att hon *är* ”Förstabudsnollan”, *är* detta för henne själv evigt orubbliga, genom henne själv evigt ohjälpliga: ”**Jag-kan-inte-själv**”.

Och att *vara* ett sådant människointet det vill säga något mer än att ideligen bara föra sådant tal på tungan. Den av Gud skapade nollan skramlar inte. Hon är ett dyrköpt erfarenhetsliv, en djup och allvarlig

verklighet, som talar även då hon tiger.

Och just eftersom lärjungen *är* denna vådliga och pinsamma förstabudstomhet på allt, just därför *kämpar* han på liv och död för att få allt, *få* allt, *få* det himmelska förstabuds-alltet som *nåd*, som *livsnåd*, som *livsgåva* utan all förtjänst.

Och märk! Människans noll-natur har två sidor: dels ådragen genom synden och dels medskapad. Självkännedomens innefattar inte bara kännedom om den genom synden uppkomna oförmågan att hålla det första budet, utan också kännedom om människans ursprungliga, medskapade oförmåga att *utan* Gud hålla detta bud. Även om synden inte kommit i världen, skulle dock människan till ande, själ och kropp varit bara det *kärl*, som Gud sekundligen måste fylla upp och hålla vid makt. Endast i kraft av den ruvande förstabudsanden skulle hon kunnat bestiga det andra skapelsebeståndet. Det firsidiga förstabudslivet skulle varit en *nåd*, en oförskylld *livsgåva*, även om människan aldrig syndat. Hon *var*, *är* och *förblir* aldrig annat i sig själv än det tomma kärlet. Därav kommer det sig, att de största förstabudsjättarna på Sions berg alltid är de största nollorna. De står bara som mottagande allt av Gud till både ande, själ och kropp. De lever det äkta småbarnslivet. Längre än till nollan har de inte kommit. Och längre kommer ingen. Att komma ut ur nollan, det är lögnen, synden. Och inte ens Kristus kom utöver den medskapade noll-naturen som människa. Även han måste sekundligen se Faderns händers verk i allt (Joh 5:19).

Sålunda är "Förstabudsnollan" en för både Gud och människa oändligt *dyrbar* nolla. Hon är just det barnasinne, som mästaren med ett högtidligt och bedyrande "sannerligen" krävde av lärjungarna som det absolut nödvändiga *villkoret* för att komma in i himmelriket, vilket i första hand är pingstriket (Matt 18:3). Hon är just det "barn" (rotbarn), som lärjungen *måste vara*, innan Gud kan sända sin sons ande i hennes hjärta (Gal 4:6).

"Förstabudsnollan" är själva kärnan i människoväsendets upprättelse, själva hjärtat i skapelsebeståndets restauration. Hon är den rotvis återställda människan.

I "Förstabudsnollan" har omvändelsen blivit hel och sinnesändringen blivit sann. Hon *är* omvändelsen, *är* sinnesändringen till Gud, "till Gud" (Apg 20:21). Hon är de rättfärdigas sinnelag eller förstånd. "Förstabudsnollan" är den för Herren-anden "*välberedda*" människan. Hon är just detta "*allt*" (rot-allt), som Elia måste komma och upprätta först eller "ställa i lag igen", innan lärjungen kan inrymma och använda det sionitiska förstabuds-alltet, som själv *är* allt, *har* allt och *kan* allt, och som därför *aldrig* fördrar något annat än det, som är *noll* i sig själv.

Allt i himmel och på jord, i tid och evighet rör sig endast omkring det första budet, det eviga förstabudsevangeliet, den eviga förstabuds rättfärdigheten, den eviga förstabudsnåden, den eviga förstabudsanden, som alltings grund. Allt som ska bestå, måste stå på förstabudsgrund. Och de 10 dagarnas kamp åsyftar just, att lärjungen förbundsmässigt kommer in på denna grund. Där erbjuder sig Gud i Kristus som den firsidiga all-kärleken till fritt val. Och där väljer och återger lärjungen fritt den firsidiga all-kärleken. Denna ömsesidiga all-kärlek är, som vi sett, det nya förbundet, som binder vid Gud med

sjuflätat andeband*, vilket inte ”sju lidanden och nio frestelser” kan avslita; sa Paulus (Rom 8:35-39).

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — Då mästaren skildes ifrån dem, visade han dem inte tillbaka till långfredagen, inte till någon utanför-frälsning genom ett juridiskt straffvikariat. Inte ett ord om något sådant. Utan han visade dem *framåt*, till den utlovade anden, som skulle ge dem kraftbeklädnigen från höjden (Luk 24:49). Han visade dem till *sin person*. Och denne person ställde han inför dem i hela sin himmelska upphöjdhet, i hela sitt oändliga makt- och kraftmajestät: ”Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden.” Och denne person ställde han alldeles inpå dem som sekundligt närvarande: ”Se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.” (Matt 28:18, 20) Han visade dem alltså inte till sina verk, utan till *sig själv* som det fullmogna, evigt verksamma storverket, i vilket förnedringens alla verk står på himmelsk middagshöjd.

Och de 10 dagarna var framhårdandet just inför *personen*, tills han kom. Alltså inte ett förlitande på hans verk, utan på *honom själv*, inte ett väntande på en juridisk syndaförlåtelse — en sådan hade de i världsförlåtelsen — utan en väntan på själva personen, pingst-Kristus, som utförde pingstens personliga rättfärdiggörelseverk genom att som den utlovade kraftanden från höjden ”uppfylla” dem med försoningens första- och andrabudsande, som är förlåtelse- och födelseanden i oupplöslig förening.

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — Under de 10 dagarna fick de alltså lära sig att inta och fasthålla det personliga fästet i den *osynlige*. Allt försvann för dem utom personen. Så går det till. Inför den osynlige stod de, inför honom höll de ut. Så ska det gå till. Och därvid fick de erfara, hur gränslöst svaga de var i sig själva, sprödare än sprödaste strå. Höll han dem inte, så låg de där i ohjälplig ruin. Men han känns hålla så svagt, så ”nätt-och-jämt”. Ja, ibland liksom inte hålla alls, så att de måste uppbjuda den skapade rot-trons hela kraft för att hålla i honom och inte ramla omkull. Ja, just så går det till.

Under de 10 dagarna fick de alltså 10 lektioner i den viktiga ”**Fästeläran**”. Och hon lyder så:

”Tag sekundligen fäste i den osynlige; aldrig, aldrig i det synliga, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad i bakläxeklasserna!

Tag sekundligen fäste i Kristus; aldrig, aldrig i dig själv, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad!

Tag sekundligen fäste i Fadern och Mästaren; aldrig, aldrig i någon annan ”fader och mästare”, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad!”

Här får man lära, vad den sanna objektiviteten, grundvalen, är. Den är Jesus Kristus, själva personen. Och något högre, fastare och pålitligare att trygga sig till och vila vid, än Gud i Kristus, finns inte. Och först då, när lärjungen fått i sig den heliga hjärtskräcken för sitt klibbiga, själviska själv och för alla andra ”ljuvliga” bäddar och stöd, först då blir han det sanna självet, den sanna subjektiviteten, i det stora Stam-självet. Först när han inte vågar leva en sekund *utan* Herren-

* De sju andarnas band, enligt Jes 11:1-5.

anden, först då är han mogen för den utlovade anden.

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — Under de 10 dagarnas väntetid hotar en stor fara. Och den är skökofaran. Ty märk väl: just invid den trånga porten och den smala vägen ställde mästaren skökan. Just invid talet om denna port och väg ropade han ut för alla tiders lärjungar detta skakande: Giv akt!, denna genomskärande varning: ”*Akta er för de falska profeterna. De kommer till er i fårakläder, men i sitt inre är de rovlystna vargar.*” (Matt 7:13–15). Ty just vid den trånga porten stormar skökoevangelisterna fram, både präster och lekmän. De är så hjärtans hjälpsamma att rycka lärjungen ut ur den framhårdande kampen, som de kallar lagträldom, och att få honom in i utanförfrälsningen utanför födelsen. De ska prompt ha den personliga frälsningen i det *ofödda*. Och därför målar de ut slippa-evangeliet på sådant sätt, att man slipper ifrån födelsen som *allena* frälsande och får den bara som ett följdsläp till utanför-frälsningen. Och så har klofåren förstört mångt härligt Guds verk och gör det alltjämt. Men, o människa, du känner i deras närhet, att där ligger klo-ande i luften och budbortklyvande ormtunga i deras ord. Fly, fly! Ty här är faran med skenet av Kristi namn.

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. Och den kom. Och då kom det som de så ihärdigt sökt, väntat och bett om: kraftbeklädningsen från höjden. Denna kraft hade de känt på avstånd som den uppehållande kraften i deras svaghet. Och denna lilla kraft tog de så väl vara på, att de kunde dagligen prisa och lova Gud (Luk 24:53). Men den som har, honom ska bli givet. Och så gavs den stora kraften, den utlovade kraftanden. Och den är en beklädningsen. Men inte en utanpådräkt, inte ett fårskinn på vargen, utan en invärtesdräkt, en dräkt av ande, som på varje punkt genomklär och genomtränger människoanden, som vatten genomtränger vatten. Och just eftersom de nu *var* och aldrig *blev* något annat än ett intet i sig själva, just därför blev Kristus i dem detta oändliga allt, denna väldiga första- och andrabudskraft, som skakade hela världen.

TREDJE DELEN

Återblick och översikt

Den första lärjungaskolan är mönstret och förebilden till alla tiders lärjungaskola. *Så* som mästaren fostrade sina första lärjungar, *så* fostrar han väsentligen alla sina lärjungar i alla tider. Det finns endast *en* lärjungaskola, endast *en* nådesordning, som i sina väsentliga grunddrag är lika för alla. Det finns endast *en* port och endast *en* väg, som alla lärjungar måste gå. Det är visst.

Och vi har nu sett, att den förpingstliga lärjungaskolan omfattar två stora skeden: lärotiden och utfödelsestiden; samt att det senare utgörs av tre mindre skeden: skräckveckan, upprättselstiden och valtiden. Det blir alltså fyra skeden: läroskedet och de tre utfödelseskedena.

Och i vart och ett av dessa fyra skeden finns en grundväsentlig kärna, som är densamma i alla tider, och som aldrig får saknas hos någon lärjunge. Ty saknas den, då är han inte lärjunge hos mästaren, utan hos någon av de ”mästare”, som står i skökans tjänst.

Och vari består då denna kärna?

Jo, i det första skedet består hon i mottagandet av Jesu ord. Och det är inte vilket ord som helst, som går under skenet av hans namn. Utan det är det eviga evangeliets, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige andens första- och andrabudsord, på vilket mästaren upphängt både gamla och nya förbundet. *Det* är det oändligt enkla och oändligt djupa mästareordet för alla tider och för alla evigheter. Och detta ord får inte upptas i huvudet bara; utan som en levande säd i hjärtat genom vilken säd det andliga havandeskapet, rotlivet, kommer till stånd. Och detta är *så* grundväsentligt, att *utan* detta rotliv ges aldrig någon pingstfödelse. Ty det barn, som ska födas, måste finnas till *före* födelsen. Detta är visst.

Och i det andra skedet, skräckveckan, består denna kärna i nedbrytandet och upprivandet av den själviska livsgrunden, som är syndens och dödens lag, synd-, skuld- och dödsanden eller djuret, och som har sin medelpunkt och sin styrka i vildviljan, egenviljan, vilken alltid stöter emot och stöter undan den frälsande mästareviljan, "Andens lag", och som alltid vill marschera direkt in i himmelriket utan dödslikhet med mästaren. Och denna nedbrytning och rasing av djurväsendet, den gamla människan, det själviska jaget, i skålarnas domseld är en *så* grundväsentlig sak, att den förutan kan aldrig en pingstmänniska komma till stånd. Ty Lammet bor aldrig i det hjärta, där vilddjuret bor och där vildviljebocken stöter emot och stångar bort den frälsande lammviljan, som är "Andens lag". *Utan* skräckveckans nedbrytande utfödelsekval *förblir* andefostret i dödsandens "moderliv" och *dör*; och människan står i fara att uppsåtligen rädda den "stötta" vildviljan och därmed födas till den motståndare som prisges åt elden. Detta är visst.

Och i det tredje skedet består denna kärna i den förkrossade och förskräckta rot-människans upprättelse, eller i den utfödda människans infödelse i den ruvande uppståndelseanden, så att hon *rotvis* sammanväxer med mästaren till en lika uppståndelse. Detta sker genom den "påblåste" (ännu inte utgjutne och uppfyllande) uppståndelseanden, i vilken rotlivet fortskrider till den första skapelsens återställda beståndsliv. Och denna begynnande, grundläggande uppståndelselikhet med mästaren är *så* väsentlig, att *utan* den kan hon aldrig *stå* på valplanet, där hon dock i likhet med Adam *måste* stå. Detta är visst.

Och i det fjärde skedet består denna kärna i den framhårdande valtrohet, som avsliter det djupare och finare bandet vid merguden, släpper allt och tar Gud som *allt* och som *En* och låter honom heta *Ett*. Och detta fria och energiska val är *så* grundväsentligt, att det förutan kommer aldrig det nya förbundet till stånd. Ty det är ett förbund mellan Gud som älskar med firsidig all-kärlek, och människan som måste älska med firsidig all-kärlek. Och denna erbjudna kärlek kräver ett avgörande "ja" eller "nej", och det inte bara i ord, utan *i sak, i liv*. Detta är visst.

Dessa fyra saker finns, som vi sett, i den första lärjungaskolan. Och

de är den grundväsentliga mönsterkärna, som *måste* finnas i alla tiders lärjungaskola.

Men denna förblivande kärna framträder i ett hölje av omständigheter och förhållanden, som är och måste vara mycket olika den första lärjungaskolan. Ty denna stod i samband med mästarens lekamliga närvaro och med det då givna rums- och tidslägets säregna gestaltning, vilket allt ju fallit bort.

Det finns sålunda mycket i den första lärjungaskolan, som inte är väsentligt och förebildande. Hit hör t.ex. de olika skedenas tidslängder, vilka anknöt sig till mästarens egna livsskeden. Så blev lärotiden över 3 år och födelsetiden många veckor med sin skräcktid av ungefär en vecka och upprättelsetid av 40 dagar och valtid av 10 dagar. Dessa bestämda tidsmått är naturligtvis inte förebildande. De kan bli både längre och kortare. Det förebildande är bara den väsentliga kärnan i dem. Och ju förr denna kan komma till stånd, desto bättre.

Och vad särskilt beträffar de tre sista skedena, så var dessa, som vi se, *oavbrutna* tidslängder i den första skolan. Även detta sammanhängde med mästarens livsskeden och är inte väsentligt. Ofta fördelas skräckveckan på flera skräck- och utfödelsetider med mellanliggande infödelsetider i den uppståndne. Och *det* av många skäl. Så t.ex. finns det lärjungar som skulle behöva ett så hårt slag för den nödvändiga djurkrossningen, eller en så het eld för den nödvändiga nedsmältningen, att de skulle förtvivla och i grund fördärvas om det kom på en gång. Därför måste skålarnas tid fördelas på flera terminer med omväxlande vederkvickelsetider av upprättelse, uppståndelse. — Så också valtiden. Den är sällan bara en. Lärjungen får upprepade gånger stå provväljare, innan han släpper allt och tar allt, skatten, pärlan. Och få är säkerligen de, som inte här får någon bakläxa. Och med många får mästaren provvalsvi hålla på i årtal. Och med många av dem misslyckas han. Mästaren handlar vist och försiktigt och med ett utsägligt tålmod. Men det har sin gräns. Och det är *lärjungen*, som sätter den gränsen. Han kan bli *ofrälsbar*. Och därmed är det slut.

Och måttet av skräckveckoval är olika, som vi sett. Det står i samband med det ådragna "straffområdet" (Hes 24:13), och med den mer eller mindre hårda och egensinniga vildviljan som vi nyss antydde, och med lärjungens särskilda uppgift i Guds rike och med mycket annat. Hos somliga kan djurets krossning och död vinnas ganska lätt. Hos andra åter är det otroligt seglivat, så att lärjungens hela jordiska livsställning och välfärd måste slås i spillror och omgestaltas. Ty dö måste djuret före pingst. Det är det väsentliga och oeftergivliga för alla.

De första lärjungarna kunde visa på en bestämd dag som deras andra födelsedag. Inte heller detta är väsentligt och förebildande, eftersom det ingenstans krävs i skriften. Denna dag var den nytestamentliga solkvinnans, församlingens, födelsedag, som måste bryta in just på en lekamlig pingstdag, **lagens** åminnelse, då "fromma judar från alla folk under himlen" var församlade och då just Sions lag avlöste Sinai lag. Denna himmelska pingstdag sammanföll här med en jordisk dag. Men detta får inte tas som en bokstavlig och allmän regel, så att varje sann kristen måste kunna visa i almanackan på sin andra födelsedag. Ty skulle det tas riktigt bokstavligt, då måste ju alla födas på en pingstdag. Nej, det finns många som både har Andens vittnesbörd att de är Guds barn, och som tydligt vittnar om sin födelse genom oförmågan att

synda, men som inte kan ange någon bestämd födelsedag. Och dock har de haft sin andra födelsedag. Men en andlig dag är inte alltid en lekamlig dag, utan en tid. Den ruvande andens och med honom rot-andens övergång i pingst-ande kan ske så småningom och oförmärkt. — Andra åter kan visa inte bara på en viss dag, utan till och med på en viss timme. Ja, nästan en viss sekund då de blev pingstbarn med kraftbeklädningsen från höjden, och sedan alltjämt varit det.

Man ska sålunda bara ta sikte på den väsentliga kärnan och sedan inte lagstifta för mästaren. Han förbehåller sig fria händer. Och han för sina lärjungar mycket olika. Ja, ända därhän att han i mångt och mycket har en särskild väg för varje lärjunge, nämligen just den väg på vilken han fortast och lättast kan vinna den väsentliga och oeftergivliga kärnan.

Lärjungaskolan, både den för- och efterpingstliga, är en organisk livsutveckling från frö till frukt. Betrakta henne från nio synpunkter.

För det första: Livet är organiskt.

Redan i kallelsen nedläggs fröet i hjärtat. Och i detta frö ligger hela det andliga och eviga livet inneslutet, som den väldiga eken en gång låg innesluten i det lilla ollonet. Människan kan aldrig få mer än hon fick första gången i och genom fröet. Ty i det fick hon allt, både Gud, himmel och jord. Men hon fick det under villkor att låta det *vara allt* och att ta och äga det i hela den fullhet, vartill hon blivit skapad att äga det. Med andra ord: hon fick det under villkor att växa upp till den paradisiska myndighetsåldern för arvet: ”*allt detta*” (Upp 21:7).

Redan den lilla livsbegynnelsen, som kvider och skriar, hungrar och törstar och ännu dukar under för djuret, är värd tusen evigheter mer än ingen begynnelse. Detta är trösterikt. I samma stund, som du mottog kallelsen och därmed inträdde i skolan, i samma stund skrevs, o människa, ditt namn i himmelen, som ju de 70 lärjungarnas namn stod skrivna där *långt före* pingst (Luk 10:20).

Men det är också i högsta grad ansvarsfullt och uppfordrande. Ty det barn som inte blir fött, blir det ingenting av. Får inte rot-barnet bli fullgånget och framfött, så är det förlorat.

Men på valplanet står rot-människan fullgången för pingstfödelsen, som är den fulla infödelsen i kraftanden från höjden och därmed den fulla utfödelsen ur all härskande synd.

Och även pingstmänniskan måste fortgå i utvecklingen genom barnaålder, ynglingaålder och fäderneålder till moget övervinnande, som just är villkoret för arvet: ”*allt detta*”, som vi sett i vårt 3:e kapitel.

Och först på den tredje födelsedagen står pingstmänniskan för evigt fullväxt genom kroppens utfödelse ur förgängelsen och infödelse i paradisisk oförgänglighet. Sålunda finns andligt liv i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det andra: Ordet är organiskt.

Och det är endast *ett* ord: budet, första- och andrabudsordet. Och just detta är livsfröet. Redan i och genom mottagandet av detta äger lärjungen frövis i själva roten av sitt människoväsen ett förstabudsallt

och andrabudshelt liv. Där, inne i roten, älskar han Gud över allt och sin nästa som sig själv. Men denna kärlek övervinns ofta av djuret, som är första- och andrabudssjälviskheten. Men kärleken gror, växer upp och bär frukt. Av sina två livklädnader ger han den ena åt den, som ingen har, och av sin mat gör han sammalunda. Han kräver inte ut mer än det som är förelagt. Han gör inte övervåld mot någon eller orätt; han låter sig nöja med sitt o.s.v. (Luk 3:10–14). Det är sinnesändringen, rot-andens, frukter, ännu inte pingstandens. Och dessa rot-andefruktar är, även de, så nödvändiga att utan dem huggs trädet bort (Matt 3:8–10). Dessa frukter är själva lärandet av mästaren eller utövandet av hans milda och ödmjuka hjärta (Matt 11:29), vilket hjärta just ligger i fröet.

Och detta rot-ord, rot-hjärta, utvecklar sig dagligen allt fullare och renare under skoltiden, *om* det får det. Och på valplanet står det färdigt att övergå i pingstordet, som är det födda ordet, det födda budet, det födda första- och andrabudshjärtat.

Och detta födda ord utvecklar sig sedan dagligen till en allt fullare och renare första- och andrabudskärlek, *om* det får det. Och först på den tredje födelsedagen står pingstordet för evigt fullväxt i en fullkomligt förstabudsall och andrabudshel kärlek i paradisisk människogestalt till både ande, själ och kropp.

Sålunda ingår ordet och därmed lärandet, utövandet i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det tredje: Omvändelsen är organisk.

Redan i livsfröets mottagande sker en vändning i hjärtat till mästaren. Och i denna vändning i själva roten av människoväsendet ligger hela omvändelsen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen, *om* den får det, till en allt fullare och renare omvändelse. Och på valplanet står den fullväxt som rot-omvändelse. Och här övergår den i pingstomvändelsen, som är den *födda* omvändelsen, kraftomvändelsen från höjden. Och denna senare utvecklar sig sedan dagligen, *om* den får det, till en allt fullare och renare omvändelse. Och först på den tredje födelsedagen står omvändelsen för evigt fullväxt genom själva kroppens vändning till Gud i paradisisk härlighet.

Sålunda ingår omvändelsen i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det fjärde: Sinnesändringen är organisk.

Redan i livsfröets mottagande sker en ändring i sinnet. Och i denna ändring i själva roten av människoväsendet ligger hela sinnesändringen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen, *om* den får det, till en allt fullare och renare sinnesändring. Och på valplanet står den fullväxt som rot-sinnesändring. Och här övergår den i pingst-sinnesändringen, som är den *födda* sinnesändringen, kraftsinnesändringen från höjden. Och denna senare utvecklar sig dagligen allt fullare och renare, *om* den får det. Och först på den tredje födelsedagen står sinnesändringen för evigt fullväxt genom själva kroppens förändring till paradiskropp med paradisiska kroppssinnen.

Sålunda ingår sinnesändringen i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det femte: Upprättelsen är organisk.

Redan i livsfröets mottagande sker en upprättelse i hjärtat. Och i denna upprättelse i själva roten av människoväsendet ligger hela upprättelsen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen, om den får det, till en allt fullare och renare upprättelse. Och på valplanet står den fullväxt som rot-upprättelse. Och här övergår den i pingstupprättelsen, som är den *födda* upprättelsen, kraftupprättelsen från höjden. Och denna senare utvecklar sig dagligen allt fullare och renare, om den får det. Och först på den tredje födelsedagen står upprättelsen för evigt fullväxt genom själva kroppens upprättelse till en paradisisk härlighetskropp.

Sålunda ingår upprättelsen i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det sjätte: Valet är organiskt.

Redan i livsfröets mottagande väljer lärjungen Gud i Kristus. Och i detta val, som sker i själva roten av människoväsendet, ligger hela valet frövis inneslutet. Det står fritt att gå bort eller att förbli i skolan. Och lärjungen måste oavslåtligen välja ettdera. Och detta val utvecklar sig dagligen, om det får det, till ett allt fullare och renare bortkastande av mergudarna och utväljande av **Gud En** och **Gud Allt**. Och särskilt i sållet är valet allvarligt. Det gäller att förbli i den "vita handen" eller att bortstöta henne och överlämna sig åt den "svarta". Ty redan innan lärjungen införs i skräckveckan, har han fått tydligt och oemotsägligt erfara att det finns en personlig Gud, som han alltså kan personligen uppträda emot och förkasta.

Och på valplanet står lärjungen fullväxt som väljare, som alltså säljare och alltköpare. Och här övergår rot-valet i pingst-valet, som är det *födda* valet, kraftvalet från höjden. Och detta utvecklar sig dagligen, om det får det, till ett allt fullare och renare utväljande av Gud En och Gud Allt, och till ett allt fullare och renare bortkastande av smutsudarna, som uppträder i förändrade och allt farligare gestalter. Och först på tredje födelsedagen är valet för evigt fullgjort, då människan tar Gud En och Gud Allt med ett allt-hjärta, som även är ett paradisiskt kroppshjärta.

Sålunda ingår valet i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det sjunde: Döds- och uppståndelseligheten med Kristus är organisk.

Redan i livsfröets mottagande sker i hjärtat en död från synden och en uppståndelse till livet. Och i denna död och uppståndelse i själva roten av människoväsendet ligger hela döden och hela uppståndelsen frövis inneslutna. Och de utveckla sig dagligen, om de får det, till en allt fullare och renare döds- och uppståndelselighet med mästaren. Och särskilt i skräckveckan bryter döden väsentligen igenom, som också uppståndelsen bryter väsentligen igenom under de "40 dagarna". Och på valplanet står lärjungen rotvis fullväxt i död och uppståndelse. Och här övergår rot-döden och rot-uppståndelsen i pingst-döden och pingst-uppståndelsen, som är den födda döden från synden och den födda uppståndelsen till livet eller kraftdöden och kraftuppståndelsen från höjden. Och denna pingstdöd och pingstuppståndelse utveckla sig dagligen, om de får det, till en allt fullare och renare döds- och

uppståndselikhet med mästaren. Och först på den tredje födelsedagen står människan för evigt fullväxt i död och uppståndelse genom själva kroppens död från döden och uppståndelse till livet.

Sålunda ingår döden med Kristus från synden och uppståndelsen med honom till livet i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det åttonde: Försoningen är organisk.

Livsfröet utgörs just av den sionitiska första- och andrabudsanden med slaktmärket eller försoningsanden. Redan i mottagandet av detta andefrö sker i hjärtat en försoning med Gud. Och i denna försoning i själva roten av människoväsendet ligger hela försoningen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen genom den ruvande försoningsanden till en allt fullare och renare försoning med Gud, om den får det. Och under skräckveckan träder det ännu oförsonade väsendet hos lärjungen i dagen. Och under de 40 dagarna bryter försoningen igenom i kraft av den påblåste försoningsanden. ”*Frid vare med er!*” (Joh 20:19-26) Det är försoningsfriden efter oförsoningens storm- och domsdagar. Och på valplanet står rot-försoningen fullväxt i den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan: ”Jag-kan-inte-själv.” Och här övergår den i pingstförsoningen, som är den födda försoningen, kraftförsoningen från höjden. Och nu säger lärjungen: ”Jag kan allt genom Kristus, som gör mig mäktig.” Och denna pingstförsoning utvecklar sig dagligen inne i Kristus till en allt fullare och renare försoning med Gud genom ett allt fullare och helare mottagande av en förstabudsall och andrabudshel kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Och först på den tredje födelsedagen står försoningen för evigt fullväxt genom själva kroppens försoning med Gud i fullkomlig helighet och härlighet.

Denna personliga och gradvisa försoning med Gud framställer Hebréerbrevet så: ”*Därför måste han bli lik sina bröder i allt, för att bli en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud och försona folkets synder. Genom att han själv har fått lida och blivit frestad kan han hjälpa dem som frestas.*” (Heb 2:17, 18). Sålunda försonar han folkets synder just genom att hjälpa i frestelsen. Men att hjälpa i frestelsen, det är att hjälpa lärjungen så att han inte faller i frestelsen, alltså hjälpa från syndens övermakt. Och hela den för-pingstliga skolan går ut på att hjälpa lärjungen från syndens övermakt, så att han kan *stå* i frestelsen. Och hela den efter-pingstliga skolan går ut på att hjälpa honom att *stå* i de allt svårare och farligare frestelser, vilka framträder i samma mån, som han växer till i försoningen med Gud. Och denna hjälp i frestelsen är just den barmhärtige och trogne översteprästens försoningstjänst inför Gud. Och då han hjälpt lärjungen igenom den sista frestelsen, då har han till fullo försonat hans synd. Den för evigt fullbordade omvändelsen, sinnesändringen, upprättelsen, valhandlingen, döds- och uppståndselikheten är den fullbordade försoningen med Gud. Då har det ordet blivit uppfyllt: ”*Låt försona er med Gud*” (2 Kor 5:20). Detta är den subjektiva försoningen, vilken grundar sig på den objektiva, som är personen, Kristus själv. Han är försoningen; och han försonar genom att komma till gestalt i människan.

Sålunda ingår försoningen i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

För det nionde: Rättfärdiggörelsen är organisk.

Livsfröet är just första- och andrabuds rättfärdigheten, som är den eviga rättfärdigheten. Redan i mottagandet av detta rättfärdighetsfrö sker en rättfärdiggörelse i hjärtat. Och i denna rättfärdiggörelse i själva roten av människoväsendet ligger hela rättfärdiggörelsen frövis innesluten. Där, inne i roten är lärjungen gjord rättfärdig. Och därför lider han av orättfärdigheten och hungrar och törstar efter rättfärdighet. Ty bara den rättfärdige kan lida av orättfärdigheten; och bara den rättfärdige kan hungra och törsta efter rättfärdighet. Och denna rättfärdiggörelse utvecklar sig dagligen genom den ruvande rättfärdighetsanden, om den får det. Och i skräckveckan blir den ännu inneboende orättfärdigheten uppenbar. Och under de 40 dagarna bryter rättfärdiggörelsen igenom i kraft av den påblåste rättfärdighetsanden. ”*Frid vare med eder!*” Det är rättfärdiggörelsens frid efter orättfärdighetens storm- och domsdagar. Och på valplanet står rot-rättfärdiggörelsen fullväxt i den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan: ”Jag-kan-inte-själ”. Och här övergår den i pingsträttfärdiggörelsen, som ger den födda rättfärdigheten, krafträttfärdiggörelsen med krafträttfärdigheten från höjden. Och nu säger lärjungen: ”Jag kan allt genom Kristus, som gör mig mäktig.” Och pingsträttfärdiggörelsen utvecklar sig dagligen inne i Kristus, den rättfärdige, till en allt fullare och helare rättfärdiggörelse genom ett allt fullare och helare mottagande av en förstabudsall och andrabudshel rättfärdighetsande. Och först på den tredje födelsedagen står rättfärdiggörelsen för evigt fullväxt i den avslutande domsrättfärdiggörelsen.

Att den personliga rättfärdiggörelsen är organisk eller sker gradvis, det lärde reformatörerna. Så säger Luther i den större förklaringen till Galaterbrevet: ”*Vi har börjat rättfärdiggöras genom tron, varigenom vi fått Andens förstling, och köttets dödande tar en början, men vi är ännu inte fullkomligt rättfärdiga; det återstår för oss, att vi ska bli fullkomligt rättfärdiga, och detta hoppas vi*”*

Och Melancton säger i sina *Loci communes* (Plitts upplaga 1864, sid. 216): ”*Rättfärdiggörelsen är påbörjad, inte fulländad; vi har mottagit Andens förstling, ännu inte fullheten; ännu väntar vi, som det sägs i Rom 8:23, vår kropps förlossning*”; och (sid. 240): ”*Vi har här börjat rättfärdiggöras, ännu har vi inte blivit färdiga med rättfärdiggörelsen, så säger Paulus, att vi ska förvandlas genom förnyelsen av vårt sinne, och till Filipperna säger han, att han inte redan tagit emot eller redan är fulländad utan strävar efter att ta emot.*”

Alltså ingår rättfärdiggörelsen i alla skeden av lärjungaskolan i stigande grad allt efter det stigande skedet.

Sålunda har lärjungen alltsammans redan i fröet. Och han har alltsammans på varje punkt av lärjungavägen både före och efter pingst. Livet, budet, omvändelsen, sinnesändringen, upprättelsen, valet, döds- och uppståndelseligheten, försoningen, rättfärdiggörelsen — allt detta och mycket mer därtill har lärjungen i sig både *före* pingst i och genom den ruvande anden som inneboende rot-ande, och *efter* pingst i och

* Detta ord av L. är anført av prof. Myrberg i *Bibelforskaren* 1892, sid. 221, noten.

genom den inneboende pingst-anden. Och han har alltsammans i varje nu. Och allt måste mottas på nytt i varje nu. Och allt måste levast, utövas, praktiseras på nytt i varje nu. Varje lärjunga-nu är ett livets nu, ett budets nu, ett första- och andrabuds-nu, ett omvändelsens nu, ett sinnesändringens nu, ett upprättelsens nu, ett valets nu, ett dödens och uppståndelsens nu, ett försoningens nu, ett rättfärdiggörelsens nu. Allt ligger i nuet. Och allt står i ett utvecklingens nu. ”*Till hjulen ropades: Rulla!, så att jag hörde det med mina öron.*” (Hes 10:13) Och det verkliga lärjungaörat hör i varje nu detta himmelska: ”Rulla!” Han hör ett livets: ”Rulla!”, ett budets: ”Rulla!”, ett omvändelsens: ”Rulla!”, ett sinnesändringens: ”Rulla!”, ett upprättelsens: ”Rulla!”, ett valets: ”Rulla!”, ett döds- och uppståndelselikhets: ”Rulla!”, ett försoningens: ”Rulla!”, ett rättfärdiggörelsens: ”Rulla!”. Allt är i livlig rörelse inom honom. Allt välver sig omkring första- och andrabudsaxeln. Allt rullar. Men här, o lärjunge, ska du akta dig för skökan. Ty hon kan aldrig uttala det ordet: ”Rulla!”; utan det blir i stället det ordet: ”Lulla!” Hon lullar i sömn, så att du sover dig förbi det första budets och därmed alla budens evangelium och så blir lärjunge till skökan; och därmed är du fördärvad.

Allt följer växandets lagar. Och dem har mästaren angivit i Markus 4:26–29, som vi sett. Alltså inget fjäsk, inget fladderviljande eller fladderlöpande, ingen feber! Utan stilla, stadig och ihärdig skolgång just där du är ställd! Ja, just i *din* koja eller i *ditt* slott, just i *din* syssla, i *dina* sorge- och glädjeämnen, i *dina* frestelser, just inne i detta sekundliga *ditt* sitter *din* mästare på katedern och skolar just *dig* i första- och andrabudsordets mottagning och övning. Och då du inte kan hålla det sionitiska kravbudet, så håll då det sionitiska förlåtelsebudet, som är samma bud, samma ande med slaktmärket, vilket *håller* dig genom daglig, ja, sekundlig förlåtelse. Det är rot-förlåtelsen, som ges av den ruvande anden i och genom rot-anden, eller rot-tron, och som sekundligen håller dig förlossad, uttagen och ren i hjärteroten, så att du kan förbli i skolan trots all din synd och brist.

Sålunda finns den ovannämnda ”väsentliga kärnan” i hela lärjungaskolan. Lärjungen äger henne från början och i varje nu, fast i olika grad allt efter det förhandenvarande utvecklingsskedet. Detta är trösterikt. Ty om du finner, att ditt liv, din omvändelse, din sinnesändring o.s.v. är mycket för svaga och alldeles inte någon fullgången beredelse för pingst, så må du inte förtvivla för det. Redan den svagaste början är tusen evigheter mer än ingen början. Och han som börjat det goda verket i dig, han ska också fullborda det. (Fil 1:6) Ställ dig endast under Herren Sebaots, det är här: mästarens, allsmäktiga ”Rulla!”, så att du hör det med dina öron, d.v.s. så att en förstabudsall och andrabudshel frälsning blir ditt **nu-, nu-, nu-**intresse, din oavlåtliga huvudsak, för vilken allt annat blir bisak. Då börjar allting att sekundligen rulla i dig och omkring dig, så att allting rullar dig, tjänar dig till det bästa. Och då rullar det kraftigt mot pingst. Men får inte din frälsningssak bli din huvudsak, din första- och andrabudsaxel, kring vilken allt välver sig, utan bara en bisak till din mergudasak, då kommer du aldrig i evighet till pingst. Vet det! ”Om ni söker mig av *allt* hjärta och av all själ, då ska ni finna” (5 Mos 4:29). Men halvhjärtat och halvsjälén finner aldrig och får aldrig det himmelska pingst-alltet. Minns det! Och just denna halvhet, som skökan i både storkyrkor och

småkyrkor har ingnott i hjärta och själ, ja, in i själva blodet, är det största och farligaste hindret för en hel frälsning. Tusentals människor kan inte mer gripas av någon fruktan eller fatta och fasthålla något allvar. Och därmed är de fördärvade i själva roten.

Men vaknar du upp ur detta skökofördärv som vi mer eller mindre insupit med modersmjölken, och kommer in under Herren Sebaots mäktiga frälsningsrulla, då blir det allvar av, och det så att allt annat bleknar bort; och då går det framåt. Och framåt rullar det endast då, när det rullar in i den oändligt dyrbara nollan, som är själva kärnan i den "väsentliga kärnan". Och framme är du först då, när du är jämt lika med noll. Fullrullad för pingst är bara den, som rullat ut ur sitt själviska själv, så att han ingenting är i sig själv.

Den för-pingstliga lärjungaskolan slutar pingstafton. Men därmed är det inte slut med henne. Hon återkommer. Och det av två skäl. Och de är dessa:

Det första: Hon återkommer som straffskola.

Det var Sten-Lammet, stenviljan, Sions evigt oeftergivliga lag, som i din första skola lade sig i vägen för dig. Det var mot den du stötte dig och blev "stött". Och så föll du i sållet. Men under de "40 dagarna" blev du upprättad. Och under de "10 dagarna" bad du vackert och väl om just den klippa du bortstött. Och du fick den just som din frälsningsklippa: försoningens första- och andrabudsande, den utlovade anden.

Men snart började du att slarva och glida och glida och slarva. Och så gled du ut ur den sionitiska lag-anden och ned i syndens och dödens lag-ande på nytt. Och nu framträdde Sten-Lammet på nytt och lade sig i din väg på något sätt, måhända med en "stenhård" underkastelsevilja, som upprörde dig i grund. Och du blev "förargad och stött". Och så föll du i sållet på nytt. Och där fick du snurra och murra på nytt, tills du blev lösviden ur vildviljan och utfödd på nytt. Och så blev du milt och barmhärtigt upprättad på nytt och ställd på valplanet på nytt. Och där begärde du och fick just den stenvilja, som du stötte emot. Just hon blev din frälsningsgrund på nytt. Nu är du nöjd med henne och böjer dig under henne så hjärtinnerligt gärna. Hon smakar så gott, sötare än sötaste honung. Så länge du reste dig upp emot henne, så länge var hon Sinai förkrossande och förbannande lag. Men då du dog ut med Kristus från vildviljan, då blev hon Sions ljuvligt läkande, förlossande, förlåtande och välsignande lag. Hon blev "Andens lag", som är evangelium. Den stängande stenviljan blev först din tuktomästare eller din trånga port, i vilken du klämdes till "nollan"; sedan blev hon din frälsomästare och din smala väg. Men spänn nu bältet och håll det sekundligen spänt; annars får du dig en än svårare skräckvecka, sjunderomarehåla, straff-finka, där du får på nytt svänga om med den svarte i sållet. Ja, det kan gå så långt, att mästaren måste lägga hela ditt jordiska liv i ruin och plocka av dig allt det du dyrast äger på jorden för att om möjligt frälsa din själ.

Det andra skälet: Den för-pingstliga lärjungaskolan återkommer som förnyad grundskola.

Den nu antydda straffdomsskolan hade sin grund i att "du inte dömde

dig själv"; och därför blev du dömd av Gud, för att du inte ska bli fördömd tillsammans med världen (1 Kor 11:31, 32).

Men nu kan du vara en sådan, som verkligen dömt dig själv, som dömt djuret och sänt det i döden, så snart det börjat röra på sig. Du har inte "slarvat", utan haft rättfärdighetens bälte sekundligen spänt i helig fruktan och varit en trogen och flitig sionlagsgörare. Med ett ord: du har förblivit en gren i pingststammen och burit frukt.

Men nu heter det just om en sådan: "*varje gren som bär frukt rensar han, för att den skall bära mer frukt*" (Joh 15:2). Och den rensningen kommer ofta i gestalten av en ny och ännu mera djupt ingripande grundskola än den första. Se här:

Rätt som du går i ditt sekundliga "*ditt*" med stillhet och flit, så ligger Sten-Lammet där i din väg. En obeveklig gudsvilja stänger och kräver absolut underkastelse. Hon står där i gestalten av en djup andlig fattigdom, en brännande ökentorka som aldrig vill ta slut, och i vilken du tycker dig totalt försmäktat; eller i gestalten av en yttre händelse, så djupt inträngande och så precis träffande just den ömmaste punkten, att du aldrig kunnat "tro Gud om sådant". Du känner inte igen honom. Och nu bryts du upp i din innersta grund, mörka hjärteområden kommer i dagen, som du aldrig kunde tro skulle finnas i dig. Och så kommer du i sället, i elden, allt efter den grad av anstöt du tar. Men den goda handen håller dig stadigt och fast. Och så bortflyter det nya slagget. Och så återställs du på nytt och uppförs på valplanet. Och där förklarar du dig absolut nöjd med den stenhårda viljan. Och strax springer hon över i evangelium, i "Andens frälsande lag". Men nu ges den utlovade laganden i ett djup, en höjd och en vidd som aldrig förr; ty du blev i den nya trångporten en djupare, högre och vidare nolla än någonsin förr. Nu hissades du upp på en sionshöjd som du aldrig förr skådat, ty nu står du i ett noll-djup som räcker till för en sådan höjd. — Så blev du rensad; och nu bär du mera frukt.

Så fick Paulus en ny skräckvecka av förfärande art. Han blev "övermåttan betungad och utöver förmågan, så att han till och med misströstade om livet" (2 Kor 1:8, 9). Då gick det långt, när det gick *övermåttan och utöver förmågan* för själve Paulus. Och varför gick det honom så? Jo, "för att han inte skulle förtrösta på sig själv, utan på Gud" (v.9). Det var alltså förstabudsnullan, som behövde stöpas om och fördjupas för att kunna inrymma det renare och djupare förstabuds-allt, vilket krävdes för kommande tid. Det var en grundlig rensning av en gren, som bar frukt. — Så får i alla tider till och med fäder och mödrar i Kristus genomgå skräckveckoeldar av så fruktansvärd art och grad, att vi småbarn inte ens kan ana det.

Den för-pingstliga lärjungaskolan är grundskola för den efter-pingstliga skolan, vilken i sin ordning är högskolan för det myndiga evighetslivet. Och den förra återkommer, som vi nu sett, dels som straffskola och dels som fördjupad grundskola för det djupare och högre pingstlivet. Till de allt högre och högre klasserna i den efterpingstliga skolan leder en allt trångare och trångare trångport*.

* Vi se nu, i vilka två fall en pånyttfödd människa får åter genomgå Rom 7:e kap.

FJÄRDE DELEN

Den för-pingstliga lärjungaskolan och Apostlagärningarnas omvändelser

Hur stämmer den nu antydda lärjungaskolan med de omvändelser, som framställs i Apostlagärningarna, och vilka tycks gå så fort och så lätt? Jo, där råder naturligtvis en fullkomlig överensstämmelse. Den väsentliga kärnan finns även i dem. Ty hon kan *aldrig* saknas.

Låt oss undersöka några av dessa omvändelser. Vi kan dela dem i två slag: massomvändelser och enskildas omvändelser. Alltså:

I

Massomvändelser

Sådana omtalas särskilt i kapitlen 1-5. Den första äger rum på pingstdagen, då ”församlingen ökades med omkring 3 000 personer”.

Och av vad slags folk bestod dessa 3 000? Jo, det berättas omständigt och med särskilt eftertryck, att vid det aktuella tillfället bodde i Jerusalem gudfruktiga, fromma judar från alla folk under himlen (Apg 2:5). De hade kommit dit för att fira pingsthögtiden. Och vid det plötsliga dånet ”samlades folkskaran” (Apg 2:6). Och nu fick de höra lärjungarna tala samma språk, som talades i de hednaländer från vilka de var. Och de uppfylldes alla av häpnad och förundran (2:7, 12). Och så vidare. Så noggrant berättas det om dessa fromma främlingar.

Och nu höll Petrus en predikan för dem och för alla Jerusalems innevånare (2:14); en sådan predikan i ”andens och kraftens bevisning” som de aldrig förr hört. Ty här talade den uppståndne genom en uppstånden lärjunge. Och ”de, som då tog emot hans ord, lät döpa sig” (2:41). Och de var omkring 3 000.

De var alltså inte vanliga världsmänniskor, utan fromma judar från alla folk jämte hemmavarande judar, som stod på väsentligen samma punkt som dessa främlingar. Nämligen på en sådan punkt att de kunde ”ta emot ordet” till pingstfrälsning. De var alltså ”ett för Herren berett folk”. Den väsentliga kärnan fanns där. Och nu bröt omvändelsen, sinnesändringen, igenom till en född omvändelse, en född sinnesändring: kraftomvändelsen, kraftsinnesändringen genom kraftanden från höjden.

Dessa främlingar låg i sina hemländer under den ruvande lag-anden och ägde genom honom det gammaltestamentliga rotlivet. Och de hade rest långa och farliga vägar för att i det kära Jerusalem fira den kära pingsthögtiden till åminnelse av den kära lagens utgivande på Sinai berg, vilken lag de ätit som honung, särskilt i deras nytestamentliga försmakstider, och som var dem dyrare än guld och mycket fint guld. Och just på *lagens dag* fick de *Sinai lag* som *evangelium*, som *Sions frälsande lag*, lagd i deras hjärtan och skriven i deras sinnen, som ”Andens lag”, den försonande första- och andrabudsanden.

Sådan var den första massomvändelsen i världen. Och den står som mönster för alla massomvändelser i alla tider. De utgörs aldrig av en sammanrafsad hop, utan alltid av ”ett för Herren berett folk”. Den väsentliga kärnan finns alltid i dem, den må nu ha kommit till stånd på längre eller kortare tid och på mycket olika och ofta djupt fördolda vägar.

Den andra massomvändelsen omtalas i 3:e och 4:e kapitlen. Petrus botar den lame vid tempelporten, så att ”han gick runt och hoppade och prisade Gud”, och ”allt folket såg honom” och ”de fylldes av förskräckelse och förundran” (3:1–10).

Och för dessa förskräckta och förundrade folkmassor höll Petrus en predikan i apostolisk ande och kraft. Den uppståndne talade genom en uppstånden predikant.

Och under det att Petrus och de andra apostlarna talade till folket, blev de avbrutna av prästerna m.fl. och antastade och satta i fängelse (4:1–3). ”Men många av dem som hade hört ordet kom till tro, och antalet män var nu omkring fem tusen” (4:4).

Och när apostlarna ”hade blivit frigivna, gick de till sina egna och berättade allt vad översteprästerna och de äldste hade sagt till dem” (4:23). Och då de hade hört det, ropade de endräktigt till Gud i en brinnande bön (4:24–30). Och när de hade slutat att be, skakades platsen, där de var församlade, och de blev alla uppfyllda av den helige anden (4:31). Det var alltså en förnyad pingstdag efter en förnyad skräckdag och efter ett förnyat valstånd i bön.

I denna massomvändelse vid den Salomonska pelargången (3:11) träder inte den förpingstliga skolan så tydligt i dagen som vid det förra tillfället. Men hennes väsentliga kärna finns även här. Dessa nya skaror var också ”ett för Herren berett folk”. Men denna beredelse kan framgå på mångfaldiga och fördolda vägar, som nyss nämndes. Och *en* sådan väg antyder Petrus i sin predikan: ”*Livets furste dödade ni*” (3:15). ”*Men varken ni eller era ledare visste vad ni gjorde*” (3:17). — Ett syndaraseri kan ibland vara ett slaggflöde, under vilket framgår ett fördolt nådesflöde, vilket vid en skakande händelse eller vid ett kraftigt uppståndelseord eller, som här, vid båda i förening, frambryter i dagen. Där kan ligga ett innerligt kvidande barn under framvältrande massor av synd. Även hos skökor och publikaner glimmar ofta ett äkta guldkorn på botten av deras smutsiga hjärtan. Där skriar ej sällan ett rot-barn på de mångfaldiga lasternas vägar. Och plötsligt kan det barnet mogna till och träda fram som pingst-barn. En härlig första- och andrabudsnolla har mer än en gång stigit upp just ur en dypöl. Då Paulus rasade som värst, stod han ”udden” närmast.

Lagens tuktomästareämbete kan anta många gestalter. Men i någon gestalt finns han hos alla, som blir frälsta. Han var naturligtvis tuktomästare inte bara för de 3 000 på pingstdagen utan även för de tusenden, som sedan kom till och allt framgent kommer till. Ty skriften känner inget undantag från tuktomästareskolan, som just är den förpingstliga skolan.

I det femte kapitlet omtalas nya massomvändelser. Petrus slår Ananias och Safira döda till jorden med sitt kraftandeord. ”*Och stor fruktan kom över hela församlingen och över alla andra som hörde om det. Genom apostlarnas händer skedde många tecken och under bland folket, och de var alla tillsammans i Salomos pelarhall. Ingen av de andra vågade ansluta sig till dem, men folket talade väl om dem. Och ännu fler kom till tro på Herren, stora skaror av både män och kvinnor. Man bar till och med ut de sjuka på gatorna och lade dem på bäddar och bårar för att åtminstone Petrus skugga skulle falla på någon av*

dem när han gick förbi. Det kom också en stor skara från städerna runt omkring Jerusalem och förde med sig sjuka och sådana som plågades av orena andar, och alla blev botade.” (Apg 5:11–16).

En så väldig andekraft var här i rörelse; ett så starkt pingstväder gick här fram, att allt folket stod slaget av häpnad och fruktan och var uppfyllt av vördnad för dessa uppståndelsemänniskor. Motståndet bröts så långt det då skulle brytas; djuret segnar ned, den högre världen träder fram, himmelriket, som i den förnedrade var nära, har nu kommit i den uppståndne. Och det blev också uppståndelse av.

II

Enskildas omvändelser

Bara ett par exempel. Ett sådant är hedningen Kornelius omvändelse (kap. 10). ”*Han var from och fruktade Gud liksom alla i hans familj, och han gav generöst med gåvor till folket och bad alltid till Gud.*” (10:2). Och en Guds ängel kom in till honom och sa: ”*Dina böner och dina gåvor har stigit upp och blivit ihågkomna inför Gud.*” (10:4).

Här har vi alltså en from hedning, som fruktade Gud och utövade rättfärdighet, och som Gud därför tar emot (10:35). Han hade lagens första- och andrabudsfordran inte bara skriven i hjärtat i likhet med alla andra hedningar, utan han hade låtit denna fordran levandegöras av den ruvande lag-anden. Här var ett kraftigt rotliv, en mogen fullgångenhet och härliga frukter, som tillhör sinnesändringen.

Och nu fördes denne hedning genom underbara syner och skeenden till ett sammanträffande med Petrus (10:5–33). Och av honom fick han höra evangelium (10:34–43). Och medan Petrus talade, föll den helige anden på alla dem, som hörde hans tal (10:44). Och alla de judar, som var med Petrus, blev uppfyllda av häpnad över att den helige anden hade blivit given även åt hedningarna (10:45). Och han befallde, att man skulle döpa dem i Jesu Kristi namn (10:48).

Sådan var Kornelius pingstomvändelse. Ryck alltså inte ut den ur sitt sammanhang med hans föregående liv, så att man får den till att vara en födelse utan föregående beredelse genom rotliv.

Tag så fångvaktarens i Filippi frälsning. Den omtalas i det 16:e kapitlet. ”*Vid midnatt var Paulus och Silas i bön och lovsång till Gud medan fångarna lyssnade på dem. Plötsligt kom ett kraftigt jordskalv så att fångelset skakades i sina grundvalar. I samma ögonblick öppnades alla dörrarna, och allas bojor lossnade och föll av. Fångvaktaren vaknade, och när han fick se att fångelsedörrarna stod öppna drog han sitt svärd och skulle just ta sitt liv, eftersom han trodde att fångarna hade flytt. Men Paulus ropade högt: ‘Gör dig inte illa! Vi är här allesammans.’ Då bad han om ljus och rusade in och föll skräckslagen ner inför Paulus och Silas. Sedan förde han ut dem och frågade: ‘Herrar, vad ska jag göra för att bli frälst?’”* (Apg 16:25–30).

Alltså hade han en aning om vad frälsning var för någonting. Där hade framruvats hos honom ett frälsningsbehov, som genom dessa intill döds skakande och intill livs tröstande händelser plötsligt framföddes i dagen. — ”*De svarade: ‘Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj.’ Och de förkunnade Herrens ord för honom och för alla i hans familj. Redan vid samma timme på natten tog fångvaktaren med dem och tvättade deras sår, och han döptes genast tillsammans med*

hela sin familj. Sedan förde han dem upp till sin bostad och dukade ett bord, jublande glad över att han med hela sin familj hade kommit till tro på Gud.” (16:31–34).

Fångvaktaren hörde alltså till dem, som i denna underbara tid var ”bestämda till evigt liv” (Apg 13:48). Där låg en fördold beredelse för Herren bakom denna avgörande natt. Ryck sålunda inte ut denna frälsning ur sitt utkorelsesammanhang med det föregående eller ur den ram av tillintetgörande förskräckelse, som omger denna sköna tavla. Just denna dödligt skakande händelse i förening med det tröstande ordet: ”Vi är alla här”, bröt ned honom på en kort stund och lade honom på knä inför Paulus och Silas som en fullödlig förstabudsnulla. Och denna nolla är själva kärnan i den ”väsentliga kärnan”.

Sålunda finns det en fullkomlig överensstämmelse mellan den förpingstliga lärjungaskolan och Apostlagärningarnas omvändelser. Och denna överensstämmelse ligger i ”det väsentliga”. Och det allra väsentligaste är den oändligt dyrbara första- och andrabudsnullan. Hon är just det rotbarn, som ingenting är och ingenting har och ingenting kan av sig själv. Och det var just det barnet, som fanns hos de 120, vilka framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. Och det är just det barnet, som finns i Apostlagärningarnas alla omvändelser. Och det måste finnas i alla tiders omvändelser. Detta är oemotsägligt.

Men för tillkomsten av detta rotbarn ska vi inte lagstadga. Ju lättare och snabbare det frambringas, desto bättre. Men denna lätthet och snabbhet får inte drivas på bekostnad av själva barnet. Ty det hämnar sig fruktansvärt.

Man gör ofta ett oriktigt bruk av Apostlagärningarnas omvändelser. Så t.ex. skulle en talare visa för sina åhörare, hur lätt det går att bli omvänd. Han snurrade runt på klacken inför dem och sade: ”Så lätt går det.” Men någon invände: ”Du gjorde ju inte helt om, utan du snurrade runt omkring, så att du strax blev vänd åt samma håll som förut.” Ja, så går det, när man gör omvändelsen för lätt. Man är strax vänd åt samma håll som förut.

Vid Apostlagärningarnas omvändelser ska man noga märka och fasthålla följande fyra saker:

1

Att Apostlagärningarnas tid är, som Petrus allra först i sin första predikan påvisar: en tidens fullbordan (Apg 2:15—21), på vilken alla föregående tider har syftat, och för vilken de alla varit en förberedelse; så att alla de människor, som nu fick den utlovade anden, var av den ruvande laganden på fastställda utkorelsevägar förberedda för den samme.

2

Att den säd, som var sådd i mångtusen hjärtan i Kanaans land av många väntande fromma, som Maria och Elisabet, Simeon och Hanna, och särskilt av Johannes Döparen och även av de 12 och de 70, som mästaren utsände att predika, och framför allt den väldiga sådd av oförfalskat tubudssäde, som gjordes av Kristus själv ända in i döden —

att hela detta rotlivsbildande utsäde nu växer upp som pingstmänniskor, tubudsmänniskor, i Apostlagärningarnas kraftomvändelser från höjden.

3

Att Apostlagärningarnas omvändelser i regel föregicks av häpnadsväckande underverk; så dånet från himmelen och tungomålstalandet på pingstdagen, så den lames botande, så Ananias och Safiras död, jämte många andra ”tecken och under”. Genom dessa underbara händelser och kraftgärningar fördes folkmassorna in i en ande- och själsspänning av häpnad, fruktan och vördnad, så att de var ”*utom sig*” (Apg 3:11). Den himmelska världen ryckte dem in på livet och ryckte upp dem och ryckte dem med sig mot höjden. Sådant kan på en enda timme frambringa en tillintetgörelse och en utfödelse, som under andliga vardagsförhållanden skulle krävt lång tid.

4

Att Apostlagärningarnas ande är en *apostolisk* ande. Här står evangeliets predikan i en sådan sionitisk andelagsrenhet och i en sådan första- och andrabudsfullhet och på en sådan höjd av uppståndelsekraft, som hon aldrig sedan dess innehaft, och som hon aldrig återfår förrän i det sjunde världsríkets martyr- och missionsförsamling, den Harmagedoniska församlingen.

Och denne apostoliske ande tryckte en sådan tubudsprägel på församlingen, att ”*hela skaran av dem som kommit till tro var ett hjärta och en själ*” (Apg 4:32). Där har vi det nya förbundshjärtat, som profeterna förutsagt. Det är pingsthjärtat med pingstlagen i sig. Det är hjärtat med förbundsmässig lagläggning och lagskrivning: ett förstabudsallt och andrabudshelt hjärta, tubudshjärtat med tubudslagen eller tubudsanden i sig. — Detta är **ett**-hjärtat. Och detta hjärta skulle inför världen vara det starkaste beviset för kristendomens sanning. Därför bad mästaren sex gånger i sin översteprästerliga förbön om att hans lärjungar ska vara **ett** för att världen ska tro (Joh 17).

Men **ett**-hjärtat försvann; och därmed försvann även **en**-hopen, **en**-församlingen. Det blev många hopar med lika många hophjärtan. Så t.ex. fanns det i London på 1880-talet 365 sådana hop-hjärtan. Där fanns nämligen 365 olika slags kristna församlingar. Och dessa hop- eller församlingshjärtan låg ofta i strid med varandra, avundades och motarbetade varandra och sökte utrota varandra. Och så överallt. — Och i vårt land finns den ”lutherska” hopen med det ”lutherska” hophjärtat, den reformerta hopen med det reformerta hophjärtat, den katolska hopen med det katolska hophjärtat o.s.v. Vi har väl åtminstone 20 hopar med 20 hop-hjärtan.

Så finns det nu i hela hopen av alla dem som tror inte *ett* hjärta och *en* själ. Och vad är felet? Jo, bristande pingstlag, bristande lagläggning och lagskrivning, bristande tubudshjärta, bristande *hel*-födelse. Hoparna har stannat på vägen till pingst. De har slagit sig ned vid något av stationsbergen och inte gått upp på det 7:e. det *yppersta* berget, där det finns endast en hop: de tecknade med Lammet på Sions berg. Detta, ja, detta är felet.

Så har dessa ofödda eller fjärdedelsfödda eller halvfödda hopar blivit ”skökan och hennes döttrar”. Och detta månghundrahövdade

skökodöme har utträngt och efterträtt den första **en**-församlingen. Månghjärtat har trätt i stället för **ett**-hjärtat. Solkvinnan som en även i det yttre enhetlig församling finns inte mer. Hon finns till endast som: ”*de övriga av hennes barn, - de som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd*” (Upp 12:17), eller som: ”*de heliga, som håller fast vid Guds bud och tron på Jesus*” (14:12).

Endast dessa *budhållare*, som är spridda i alla kyrkor, både stora och små, endast dessa ”**heliga**” är skökotidens solkvinna. Allt annat är skökan. Och märk noga skillnaden: Solkvinnans förskingrade ättlingar är **budhållare**; — skökan och hennes ättlingar är **budsläppare**. — Endast så åtskiljs bruden och skökan.

Och alla dessa budhållare kring jordens hela rund har *ett* hjärta och *en* själ: tubudshjärtat och tubudssjälen. *De* är **en**-hopen på Sions berg. Men de har ingen i det yttre enhetlig församling. De är förskingrade under hela den babyloniska skökotiden. Och först när Babel fallit eller skökan brunnit upp i konungaelden och alla budsläpparehopar blivit i världssället överförda till det oförklädda djuret, då träder dessa budhållare fram som den Harmagedonska martyr- och missionsförsamlingen. (Upp 18 – 19) — Här pågår i våra dagar i det fördolda en djup, kraftig och underbar ledning och fostran av denna församling mitt under allt skökobuller. Herren på Patmos mönstrar sin här. Håll er redo och slagfärdiga i den sjufaldiga vapenrustningen (Ef 6:10–20). Snart ljuder signalen till samling, uppbrott och strid.

Den apostoliske tubudsanden med sin tubudspredikan och med sina kraftgärningar försvann. Och därmed försvann tubudshjärtat och tubudsförsamlingen, **ett**-hjärtat och **en**-hopen. Och därmed försvann även de apostoliska kraftomvändelserna. Skökans omvändelser är förfalskningar och löjliga efterapningar av de apostoliska omvändelserna. De bullrande massomvändelserna t.ex. i vårt land är, i stort sett bara mer eller mindre sammanrafsade hopar, som stannar på denna sidan pingst. Som skökan har fördärvat allt annat, så har hon även fördärvat omvändelsen. Hon har inte tubudsevangeliet, och därmed har hon inte tubudsomvändelsen, utan bara en på klacken runtsnurrande omvändelse med två tubudshorn. Därav kommer det sig, att de första lärjungarnas grundskola är så allmänt bortglömd och förfalskad. Man hoppar antingen över den och hoppar strax in i födelsen utan att vara något barn som kan födas; eller man misstolkar den, som om den var själva det nytestamentliga förbundslivet, och tar den till föredöme för ett sådant. Så fördärvar man själar i tusental.

Och så har skökans förstabudslöse eller förstabudshalve orm-ande med skenet av Kristi namn blivit en fruktansvärd fördämning mot kraftanden från höjden. Men med det fallande Babel faller Babels dammar. Och då det ettriga sjunderiksdjuret kastar sig över den budhållande solkvinnans budhållande ättlingar för att utrota dem från jorden, då öppnas åter de apostoliska andeflödena i samband med de apostoliska undren och kraftgärningarna, vilka flöden blivit hämmade av skökans budrateri. Och då framträder alla dessa budhållare *i ursprungligt apostolisk ande och kraft*; och då återkommer de apostoliska massomvändelserna. Och det blir sista skedet i den nu pågående världsmissionen, eller den Harmagedoniska sjunderiksmissionen före 1 000-årsriket. Också ser man redan nu att en

apostolisk ande och apostoliska kraftgärningar i ovanlig grad börjar träda fram här och där på missionsfälten, särskilt där infödingarna själva tar hand om missionen. Härom mer i vårt 12:e kapitel.

Dessa nu antydda ”fyra saker” är åtminstone *något* av det som här bör noga beaktas, så att Apostlagärningarnas frälsningar inte, som ofta sker, rycks ut ur sitt säregna sakläge och ur sitt givna världs- och rikssammanhang med det föregående och efterföljande.

Det gör ett vidrigt intryck, då man tar sig för att spela Petrus och vill framtvunga Petri massomvändelser och till och med fördömer åhörarna, om de inte allesammans genast ”låter föda sig på nytt, som 3 000 föddes på nytt på pingstdagen”. Då blir det som det blir: ett människoverk, som snart tar slut eller för ett tynande liv, just så som det är hos många troende.

Ett exempel. I en socken i vårt land blev ett år vid jultiden nästan en hel by på omkring 400 personer ”frälst”. *En* kväll ”föddes 15 på nytt, en annan 27, en tredje 40” o.s.v. Och man sjöng och prisade Gud. Men snart började sångerna tystna. Och följande året var det så gott som alldeles tyst. Och den byn visade sig sedan vara den mest hårda och för Guds ord mest otillgängliga byn i hela socknen.

Så har dessa konstlade och missledda väckelser på många trakter gått fram som förhärjande våldar och lämnat efter sig en förbränd och förkolnad mark, där nu ”törne och tistel” frodas. Hela socknar är fördärvade.

Om sådana rörelser fick vara, vad de många gånger verkligen är, nämligen kallelser till lärjungaskap hos mästaren i likhet med hans första lärjungar, så kunde de bli till mycken välsignelse. Men man sammanblandar väckelse och födelse. Den första ljuvliga känslan skruvas upp långt utöver vad den i allmänhet är, nämligen en kallelse; och man tar den som pingstfödelse. Man hoppar helt enkelt över grundskolan, tuktomästareskolan, och hoppar på en gång upp på ett högt område, som man i verkligheten inte innehar, och tillskriver sig det nytestamentliga barnskapets alla rättigheter och förmåner utan att äga den syndövertinnande födelsens rätt till dem. Så kommer man in i denna *överskattning* av sin andliga ståndpunkt, som är det största och farligaste hinder för en verklig frälsning. Och av sådana fariseiska självöverskattare vimlar det bland de troende i vår tid. Arma människor! De har ”snurrat omkring” och snurra alltjämt omkring och är alltjämt i grunden ”vända åt samma håll som förut”.

FEMTE DELEN

Självprövning

Pröva er själva om ni lever i tron, granska er själva! Eller vet ni inte med er att Jesus Kristus är i er? Om inte, så består ni inte provet. (2 Kor 13:5).

Ni däremot lever inte i köttet utan i Anden, eftersom Guds Ande bor i er. Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom. (Rom 8:9).

Vi har nu gjort ett litet försök att framställa den förpingstliga

lärjungaskolan. Och nu säger du kanske: ”Jag vet inte säkert, hur jag har det. Jag har trott att jag är ett pingst-barn, men jag fruktar att jag är bara ett rot-barn.”

Sådana ord visar, att du är en uppriktig lärjunge. Och du ska säkerligen få svar på den frågan: ”På vilken sida av pingst står jag?” Men då ska du inte vända dig till någon annan; utan du ska följa Pauli anvisning i vår text: ”Granska dig själv, pröva dig själv!” Du och ingen annan ska göra det.

Och han anger även *det*, varefter du ska pröva dig, nämligen: *om* Kristus är i dig; *om* Guds ande bor i dig; *om* du har Kristi ande. Har du inte Kristi ande *boende* i dig, då hör du inte Kristus till på nytestamentligt sätt. Du kan visserligen ha honom som rot-ande, men med bara den står du ännu utanför det nya förbundet. Och *förblir* du utanför det som om detta skulle vara nog, då är du förlorad.

Men nu frågar du: ”Hur ska jag få veta att jag har Kristi ande?” Jo, det ska just *han själv* säga dig och ingen annan. Och det säger han dig dels genom sitt *omedelbara* vittnesbörd med din ande, att du är ett Guds barn, dels genom sitt *medelbara* vittnesbörd i ditt samvete, att du är ett Guds barn, nämligen om du som Paulus ”övervinner” i sju lidanden och nio frestelser (Rom 8:35-39). Detta senare är samvetets vittnesbörd ”*i helig ande*” (Rom 9:1). Och först genom detta blir andens vittnesbörd fulltonigt. Och endast så får du veta, att du har Kristi ande, nämligen genom denne ande själv. Han talar ett tydligt språk. Ty ”*där Herrens ande är, där är frihet*” (2 Kor 3:17). I det hjärta där Kristus bor, där är seger. Kristi ande är övervinnareanden. Har du den, så segrar du över allt slags synd. Ty *de som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär* (Gal 5:24). De segrar alltså över synden i själva dess rot- och invärtesväsen, över hela lust- och begärfördärvet, hela sjunderomare-eländet. Där Herrens ande är, där är frihet och inte sjunderomare-träldom.

Men om där vittnar en ande med din ande att du är ett Guds barn, under det att du är fånge under invärtesdjuret, det själviska begäret, då är det skökans ande som vittnar med din ande. Och även detta vittnesbörd är en inre verklighet och det med stigande förvissning ända därefter, att en sådan människa går i döden därpå att hon är ett Guds barn, fastän hon i grunden är ett djävulens barn. Har hon en gång fått hornormens, den förklädde Satans, avgrundsliga och kraftiga vittnesbörd riktigt in i sin ande, då förmår inte ens Gud att rubba den vissheten. Och detta hemska skökovittnesbörd med skenet av Kristi namn och ande är, fast i olika grader, mycket allmänt i vår framskridna skökotid. Här står vi inför en djup, hemlig och fasansfull sida av lammhorns djurets världsfördärv.

Och även Johannes drar gränsen tydligt och skarpt mellan det för-pingstliga och efter-pingstliga, mellan det ofödda och det födda: ”*Den som är född av Gud gör inte synd, ty Guds säd förblir i honom. Han kan inte synda, eftersom han är född av Gud* (1 Joh 3:9). *För allt som är fött av Gud besegrar världen* (5:4). *Allt som är i världen - köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda - det kommer inte från Fadern utan från världen.*” (2:16).

Där har du strecket. Är du född av Gud, då är du född med oförmåga att synda. Du ”besegrar världen”. Och världen är djuret, framför allt

invärtesdjuret, som Johannes här kallar "begäret". Allt som är fött av Gud, det besegrar just denna invärtesvärld, som är lust- och begärdjuret. — Födelsen omintetgör inte tillvaron av synd. Även Johannes "har syndat" (1 Joh 1:9, 10). Men den sätter upp människan på tronen. Hon är konung i sitt hjärte- och livsrike. Hon härskar över synden. Födelsen fritar inte från uppstigande onda begär, men den bekläder människan med kraft från höjden att ögonblickligen ge dem det dödande lejonslaget. Födelsen borttar inte *frestelsen*. Den tvärtom växer, och antar allt farligare och starkare gestalter, alldeles som det gick för Kristus. Men den insätter människan i möjligheten att övervinna dem. Detta övervinnande är det nya förbundets skapelseväsen. Och därför är alla sju evighetslöftena bundna vid övervinnandet, som vi sett i vårt 3:e kapitel. Övervinnandet är hel-födelsen. I övervinnandet, som är kraftbeklädnings från höjden, går strecket, gränsen mellan det förpingstliga och det efter-pingstliga.

Efter dessa ord av Paulus och Johannes kan du pröva dig. Men låt dem stå som de står och säga vad de säger; och akta dig för skökan. Ty hon antingen går förbi dem, eller tummar och tummar på dem så att de säger ingenting. Och sedan den gamla skökan så tummat bort dessa och dylika ord som är hennes död, så kom den moderna skökan och gjorde allting osäkert i skriften. Hon stryker ut än det och än det som oäkta och som härledande sig från en okunnighet och inskränkthet hos Kristus, eller från apostlarnas missuppfattning av hans lära o.s.v. Och det vill i sanning ett allvarligt stycke lärjungaskola till i vår långt framskridna skökotid för att bli en så pass nolla, att man kan se Guds ord och låter det stå och låter det säga vad det säger och verkligen rättar sig därefter.

Och om du nu i din självprövning inför Gud finner att du står *under* strecket, så behöver du, som vi sett förut, inte alls ge upp för det. Vill du bli helfödd, så att din helfödelse är *hela* ditt intresse på den punkt där du nu står, så ska du få se hur allt börjar "rulla" dig åt det hållet. Och om då mästaren sätter sig på tvären mot dig och stänger till för dig med en stenhård tvärvilja just där du ville fram, och du så kommer in i en skräck-, elds- och domstid där du får se din djupa och förskräckliga vildvilja, så vet nu att detta var just första akten av bönhörelsen. Så svarar Gud ofta en uppriktig och älskad lärjunge av vilken han ser sig kunna göra ett kärll till sitt eviga pris, göra en övervinnare som får ärva himlarnas och evigheternas och den nya jordens: "allt detta" (Upp 21:7). För att kunna ge dig detta himmelska och eviga är han inte alls ömhänt i att överkorsa och ta ifrån dig detta jordiska och förgängliga, som står i vägen. Och skulle han vara det, då skulle han vara en klen Gud. — Och på denna första akt av bönhörelse kommer de andra. Men minns vad mästaren sade: din vän har gått till sängs; och han vill inte stiga upp. Det krävs, att du är ihärdig och påträngande, om du ska få upp honom, så att "han ger dig så mycket du behöver" (Luk 11:5–13). Utan denna ihärdighet och "oförsynthet" får du honom aldrig ur sängen. Det är visst.

Det är skökan, som förstört lärjungaskolan och bragt den ur det allmänna medvetandet. Hon har fördärvat själva livsfröet. Ty hennes frälsningsord är inte första- och andrabudsevangeliets, utan ett budlöst

evangelium. Och det saknar groddkraft. Ty inget annat ord är ”*säden*” än de två sionsbuden, på vilka Kristus upphängde allt, och vilka han allsidigt framställde i bergspredikans budevangelium. Men dessa bud klyver hon bort och kastar dem i lagkorgen. Och den sätter hon i skrubben. Och det budlösa evangeliet ställer hon i korgen på stora bordet.

Hon lär lärjungen att redan från början sätta en alldeles oriktig frälsningskurs. Ty hon sätter inte kurs på den uppståndne, på pingst-Kristus, på den utlovade anden, på vilken mästaren satte kursen, då han så kraftigt och ihärdigt ända in i det sista visade lärjungarna till honom. Utan hon sätter kurs på endast en långfredags-Kristus och bara på en förfalskad sådan. Försoningen är för henne inte personen, utan verket, inte den evige första- och andrabudsanden med slaktmärket, utan en andelös plågosomma, som ska komma människan till godo på den yttre domsvägen, genom en andelös rättfärdiggörelse. Hon lurar lärjungen att lägga den personliga frälsningen i det *ofödda*, *inte* i det födda.

Detta ande- och budlösa frälsningsord kan inte verka något rotliv, inget skriande behov av en första- och andrabudsfrälsning genom förbundsmässig lagläggning och lagskrivning, utan bara ett behov av en budlös frälsning utanför de tu buden;

inget behov av en invärtes och övervinnande första- och andrabuds rättfärdighet, utan bara ett behov av en utvärtes, ofödd, tillräknad straffrihetsrättfärdighet, en rättfärdighet, som människan *redan har* genom världsrättfärdiggörelsen;

inget behov av frigörelse genom ”Andens lag” till ”Andens lag”, inget behov av frigörelse från tuktomästarelag genom frälsomästarelag, utan bara ett behov av frigörelse från lag till icke-lag genom ett laglöst evangelium;

inget behov av ”att gå upp till det 7:e berget”, Sions frälsande lagberg, utan bara ett behov av att gå bort från alla lagberg o.s.v.

Så blir den för-pingstliga lärjungaskolan förbigången och förstörd. Skökoordet saknar himmelsk groddkraft. Och därför leder det inte *in* i skolan, utan vid sidan av den och vid sidan av pingst. Så finns det tusentals troende som anser sig vara frälsta, men som inte ens börjat i skolan, ty de har inte kunnat börja då de inte haft mästarens budevangelium, som kan verka behov av förbundsmässig budfrälsning, utan bara ett budlöst skökoevangelium, som verkar behov av en budlös skökofrälsning. De har från början fått alldeles felaktig kurs. Och så går det åt felaktigt håll hela vägen. Arma människor! Men Gud ska döma skökan som fördärvat dem.

Och så kan tusentals ”troende” aldrig föras in i en avgörande skräckvecka. Ty för att kunna genomgå en sådan måste lärjungen ha ett verkligt, välriktat rotliv, ha guld i sig som kan uthärda elden (Sak 13:7–9). Men sådant saknas hos dessa från början missriktade. Fröet är förfalskat och har inte kunnat gro eller på sin höjd bara ge upphov till ett tynande rotliv. Och därtill kommer att de ideligen bestormas av skökoevangelisterna med utvärtesfrälsningen, och ideligen skräms för invärtesfrälsningen. — Och så blir där aldrig något för-pingstligt invärtesguld, aldrig något för-pingstligt ”får som Gud kan låta gå genom eld” i likhet med de första lärjungarna (13:7, 9).

Och eftersom människorna inte från början får rätt kurs och klart besked om vad det gäller, inte får veta vad det kostar att bygga tornet och föra kriget (Luk 14:28–33) utan förvillas med ett budlöst, avprutat gottköpsevangelium, så blir följderna att många, som inte för närvarande är beskärda till evigt liv (Apg 13:48), vilkas utkorelsetid alltså inte ännu är inne, ansluter sig till, hänger med och tynger ned och fördärvas och fördärva de andra. Men se på mästaren. Han sätter rätt kurs och ger klart besked redan från början. Redan samma dag som han ”utvalde de 12” höll han bergspredikan för dem (Luk 6:12–20). Och i detta oavprutade budevangelium satte han den osvikliga kursen och gav det fulla beskedet för alla tiders alla lärjungar. Och följderna blev den, att de närmaste och synliga frukterna av hans oavlåtliga budevangelium inte blev så många, endast de 120. Men de var äkta. Och ingen hade blivit lurad genom budlös nåd. Men i vår tid går det ut på att få *många, många*. Och för att få dem, så prutar man av på sanningen och ändrar kursen. Och för att kunna kvarhålla dessa många, så måste man pruta av alltjämt, annars springer de sin väg och springer över till de andra, där de möjligen kan få det för bättre pris. Arma människor! De är fördärvade i själva roten ifrån början. Och så fördärvas de i tusental i alla kyrkor, både stora och små.

Men här stundar andra tider. Det brinner i Babels alla knutar i alla kyrkor. Och konungaelden rycker allt närmare. Vildjuret fräser och stegrar sig. Och den glänsande världsdamen med den förstabudslösa kalken sitter löst. Gott, gott! Vi väntar på att elden ska omvärva henne och förtära henne i grunden; så att den himmelska hallelujasången kan stämmas upp, och kyrkan i alla kyrkor kan stämma in och träda fram och ta emot de apostoliska flödena, och stå på Harmagedon som den oöverbärliga budhållarehjältinnan, i vars hand, som också är Lammets hand, belätet blir till agnar och vildjuret krossas för ”1 000 år”.

Halleluja, halleluja! Snart är vi där.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015, något enstaka från Folkbibeln 98 och 1917 års översättning. I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18